ИСЛЯМЪТ
И
ХРИСТИЯНСТВОТО

Хюсеин Хилми Ъшък

ИСЛЯМЪТ
И
ХРИСТИЯНСТВОТО

Хюсеин Хилми Ъшък

Editör - Musahhih
Ercan Bozoğlu

Sayfa Düzeni - Grafik Tasarım
Ahmet Düzelten - Ahmet Katmerlikaya
Mustafa Bektaş - Murat Dirlik

1. Baskı : Eylül 2020

Hakikat Kitapevi
Darüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 Fatih / İstanbul
www.**hakikatkitabevi.**com

www.**hakikatbooks**.com
info@hakikatbooks.com

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ **5**

ВЯРА В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛЯ̄ **6**

ПРОРОЦИ, РЕЛИГИИ, КНИГИ **11**

КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН **56**

ПРЕДИСЛОВИЕ

Започваме да пишем книгата **“Ислямът и християнството”** с името на Аллāху теāлā. Хвала на Аллāху теāлā и нека добри молитви от нас бъдат за Неговия любим пророк Мухаммед *(алейхисселāм/мир нему)* и за неговите близки роднини и сподвижници!

Аллāху теāлā е създал от нищото всички живи и неживи същества. Той е единственият Творец. Проявява изключителна милост към хората и затова създава и изпраща всичко, от което се нуждаят те, за да бъдат щастливи и в този, и в отвъдния свят. Тези неща се наричат блага (благословии). Като най-голяма и ценна благословия сред безкрайните Му такива е това, че Той е разграничил правилния път, водещ до щастие, от грешния път, който е причина за неприятности и изтърпяване на болки. Той е заповядал винаги да се върши добро, да се работи и да се помага на всички. Оповестил е (посредством пророци), че ще съживи хората, след като умрат; че ще ги съди; че повярвалите и вършилите добри дела ще живеят безкрайно в Рая сред удо-волствия и че онези, които отричат пророците *(алейхимуссалевāту ветеслīмāт)*, ще останат в безкрайните мъчения и болки на Ада. Ето, ние започваме да пишем тази книга, споменавайки името и разчитайки на помощта на Великия Аллах. Освен това приемаме като почетно задължение да изразим нашата благодарност и любов към високопоставените хора, наречени пророци, и към най-високопоставения сред тях – последния пророк Мухаммед *(алейхисселāм)*. Аллāху теāлā е избрал пророците като посредници и вестоносци, за да разкрие чрез тях пътя към щастието и спокойствието на хората.

Тази книга е написана с цел да бъде “ключ” за онези наши братя мюсюл-мани, които не знаят как се е разпространила ислямската религия, както и за хората от други религии, желаещи да се запознаят с основите на исляма. Ислямът е най-новата и най-съвършена сред съществуващите по света рели-гии, която се основава на много хуманни и логични закони. В тази книга, без да се навлиза в подробности, е представена информация за основите на исля-ма и е направено сравнение с другите религии. По възможно най-кратък и ясен начин е отговорено на критиките на противниците на исляма. Разяснени са и знания, които човек е необходимо да знае, за да бъде добър мюсюлманин.

Съветваме читателите, които искат да се запознаят с ценните произведения на ислямските учени *(рахиме-хумуллāху теāлā)*, (след като

изучат знанията в тази част) да прочетат нашите книги, издавани на различни езици от истанбулското книгоиздателство **“Хакйкат Китāбеви”**. Имената им са изредени в края на някои от книгите ни.

Прочетете **“Ислямът и християнството”** бавно, размишлявайки върху съдържанието! Насърчавайте и другите да четат! Невежите не могат да станат добри мюсюлмани. Факт е, че човек не би могъл да не се отдаде на исляма с цяло сърце, когато научи за същността му. Вие, читателите, също (след като прочетете тази книга) по-ясно ще проумеете колко възвишена, свещена, логична и съвършена религия е ислямът, и с цяло сърце и душа ще започнете да го следвате, за да постигнете спасение и покой в двата свята.

ВЯРА В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛЯ̄

Човек още от дете започва да проучва от къде са дошли и как са се появили нещата около него. Докато расте, той осъзнава и се изумява на това какъв голям шедьовър е земята, на която живее. А когато завърши висше образо-вание, неговото учудване се превръща във възхищение, започвайки да изуча-ва тънкостите в създанията около нас. Какво голямо чудо е, че хората могат да живеят, благодарение само на гравитационната сила, върху кръгла сфера с леко сплеснати полюси. Тя е пълна с огън и сама се върти в пространството с голяма скорост. И колко изумителна е силата, от която планините, скалите, моретата, живите същества и растенията (около нас) се появяват, развиват и разкриват многобройни свойства. Част от животните ходят по земята, други летят във въздуха, а трети живеят във водата. Слънцето произвежда най-голя-мата топлина, която може да си представим. То влияе върху развитието на растенията и води до химични промени в някои от тях. Така става причина за появата на брашното, захарта и на още какви ли не вещества. Въпреки това, земята е само едно малко творение във Вселената. Слънчевата система, която се състои от планети, въртящи се около Слънцето, и към която принадлежи и нашата Земя, е една от безбройните системи в рамките на Вселената. Да да-дем малък пример, за да обясним огромната сила и мощ в космоса. Послед-ният невероятен източник на енергия (получен от човека) е атомната енергия. Тя се отделя при разпадане или съединяване на атоми. Ако се сравни обаче, ще се види, че енергията, освободена при големите земни трусове, е по-голяма от енергията на десетки хиляди атомни бомби, които хората смятат за “най-големи източници на енергия”.

Човек дори не осъзнава колко изумителна фабрика и лаборатория е собстве-ното му тяло. В действителност дишането, само по себе си, е невероятно химично събитие. Кислородът, поет от въздуха, изгаря хранителните вещест-ва в тялото и се изкарва от него под формата на въглероден диоксид.

Храносмилателната ни система е като промишлено предприятие. Хранителните вещества и течностите, които приемаме през устата, се раздробяват и смилат в стомаха и червата. Частта, полезна за тялото, се прецежда през тънките черва и се прелива в кръвта, а утайката се изхвърля. Този необикновен процес се извършва (с голяма прецизност) непрекъснато и автоматично, при което тялото работи като завод.

Човешкото тяло съдържа системи, които произвеждат различни видове ве-щества с много сложни формули и системи, които осъществяват различни химични реакции. Някои правят анализ, други лекуват, трети пречистват, чет-върти унищожават отрови и лекуват рани, а пети прецеждат различни вещест-ва и дават енергия. Освен тях съдържа и безупречна мрежа за електроенергия, манивелна система, електронен компютър, система за алармиране, за поемане на светлина и звук, за осъществяване на напрежение, за регулиране, както и система за борба срещу микроорганизми и тяхното унищожаване. А сърцето е изумителна и непрестанно работеща помпа. Преди време европейците са казвали, че: “Човешкото тяло се състои от много вода, малко калций, малко фосфор и малко органични и неорганични вещества. Ето защо човешкото тяло струва пет – десет лири.” Но днешните изчисления в американските университети показват, че различните ценни хормони и ензими, и множеството органични вещества, които човешкото тяло произвежда непрекъснато, са на стойност (най-малко) милиони долари. Както казва един американски професор: “Ако бяхме опитали да направим система, която да произвежда такива ценни вещества – автоматично и в определен ред – всички пари на света нямаше да стигнат за финансиране на това начинание.” Наред с тези материални съвършенства, човек притежава и много невероятни нематериални (духовни) сили, като разбиране, мислене, наизустяване, спомняне, отсъждане, вземане на решения и обичане. Невъзможно е човек да оцени стойността на тези сили. Това означава, че човек има душа, редом с тялото му. Последното умира, но душата остава.

Ако погледнем с внимание към света на животните, безкрайната мощ на Аллāху теāлā съвсем ще ни изуми. Някои живи същества са

толкова малки, че могат да се видят само под микроскоп. За да бъдат видени някои обаче (например за изследване на вирусите) е нужен електронен ултрамикроскоп, който увеличава един милион пъти.

Количеството изкуствена коприна, произвеждана от най-големите фабрики, и то с различни машини, е далеч под тази на малката копринена буба. Ако увеличим миниатюрната цикада до размера на уредите за възпроизвеждане на звук, (според деликатни изчисления) възпроизведеният шум ще разбие стък-лата и събори стените! По същия начин, ако една светулка се увеличи до раз-мера на голяма улична лампа, животното ще освети цяла улица, сякаш е ден. Възможно ли е да не се изпитва възхищение пред такива съвършени и невероятни произведения? Те не са ли достатъчни да разкрият съществу-ването, величието, великолепието и силата на Аллāху теāлāя? Следователно та-зи Вселена, от която ние виждаме само една много малка част, си има Създател с твърде невероятна сила. Тя не би могла да се проумее с нашите умове. Този Създател не се променя и съществува винаги. Ето този създател е Аллāху теāлāя. Първата основа на исляма е вярата в Аллāху теāлāя и Неговите качества.

Когато гледаме наоколо и четем книги по история, ние виждаме как някои неща (тела, обекти) изчезват и се появяват други. Нашите предци (предишните народи), техните сгради и градове са изчезнали и след нас ще продължат да се появяват други. Според научните ни познания, има сили, които причиняват тези огромни промени. Невярващите в Аллāху теāлāя казват: *"Тези неща ги прави природата. Всичко е създадено от природните сили."* Ние ги питаме: "Силите на природата ли събират частите на колата? Да не би те да са дошли на едно място като купчина смет, която е събрана от течащата вода и вълните? Природните сили ли задвижват колата?" При този въпрос невярващите в Аллāху теāлāя няма ли да ни се разсмеят и кажат: "Може ли такова нещо? Колата е произведение на изкуството. Изградена е от много хора, които са работили заедно и усърдно. В процеса на работата са използвали своя разум, правили са изчисления и планове. Колата се управ-лява от шофьор, който я кара внимателно, ползва ума си и се подчинява на правилата на движение по пътищата." Подобно на това, всяко създание в природата е произведение на изкуството. Едно листо от дърво е като порази-телна фабрика. Песъчинката или живата клетка са изложба на изящни изкуст-ва, които днешната наука проумява в много малка степен. Това, с което се хвалим днес и наричаме "научни

открития" и "научни успехи", всъщност е "виждане" и "копиране" на някои от тези изящни изкуства в природата. Дори английският лекар Дарвин, когото противниците на исляма изтъкват като свой лидер, е казал: "Всеки път, когато мисля за структурата на окото, сякаш ще се побъркам от учуда." Възможно ли е човек, който не приема, че колата може да се появи случайно от силите на природата, да каже, че Вселената – която от край до край е дело на изкуството – е създадена от природата? Разби-ра се, че не може да каже това. Нима не ще осъзнае, че е създадена? Не е ли невежество и глупост да се твърди, че: *"Природата е създала… Случайно е станало."*

Невежи и в противоречие с научните познания са думите на онези, които твърдят, че всички тези безброй същества (сътворени от Аллāху теāлā в такъв ред и такава хармония) са възникнали случайно. Сега нека да приведем пример! Нека в една чанта да поставим десет камъчета, номерирани от едно до десет. Нека после с ръка да се опитаме (без да гледаме) да ги извадим от торбата, едно по едно и то поред. Т.е. първо номер едно, после номер две и най-накрая десет. Ако някое извадено камъче не следва този ред на номерата, всички камъчета (изкарани дотогава) веднага да ги пуснем обратно в чантата. И да започнем пак отначало, като се стремим да започнем от едно. Вероятността да се извадят камъчетата последователно (по реда на номерата) е едно към десет милиарда. Ако вероятността за подреждане на камъчетата по ред на номерата е толкова ниска, то няма възможност и вероятност безбройните системи във Вселената да са се образували случайно.

Ако човек, който не знае да борави с пишеща машина, натисне клавишите на случаен принцип, нека да кажем пет пъти, до каква степен би било въз-можно получената петбуквена дума да изразява някакъв смисъл на български или на друг език? Ако искаме да образуваме дума чрез необмислено натиска-не на клавишите, ще бъде ли възможно да се въведе смислено изречение? Ако напишем страница или книга със случайно натискане на клавишите, то може ли да се нарече разумен онзи човек, който очаква, че страницата и книгата ще имат определена тема?

Телата (обектите) престават да съществуват и на техни места се появяват други. Според най-новите ни познания по химия сто и петте елемента не изчезват никога – променя се само структурата им. Радиоктивните процеси обаче ни показват, че елементите и дори техните атоми изчезват, и материята се превръща в енергия. Немският физик Айнщайн е изчислил математическата формула на това явление.

Промяната на телата и тяхната поява едни от други не може да е дошла от безкрая. Не може да се каже, че: *"Така е било* винаги и така ще продължи да бъде*."* Тези промени си имат начало. Да се каже, че промените имат начало означава, че съществуването на веществата има начало и че първите са създадени от небитието, когато нищо не е съществувало. Ако първите вещества не са били създадени и ако тяхната поява (едни от други) продължаваше до безкрайни начала, то тази Вселена непременно щеше да не съществува. Защото, за да може Вселената да съществува в безкрайните начала, трябва изграждащите я вещества да съществуват преди нея. А за да съществуват те, е нужно да има други преди тях. Т.е. съществуването на следващото зависи от съществуването на предходното. Ако предходното не съществува, няма да съществува и следващото. "Безкрайно начало" означава "липса на начало". Да се каже съществуване в безкрайните начала е равносилно на това да се каже, че няма първо, т.е. начално същество. Ако няма първо същество то следващо също не може да има. И ако беше така нищо нямаше да съществува никога. Не може да съществува безкрайна верига от същества, в която всяко от тях изисква наличие на друго, съществуващо преди него, за да може да съществува то самото. От това следва, че всички те би трябвало да не съществуват.

Сегашното съществуване на Вселената доказва, че тя не е дошла от безкрая и че има първо творение, което е било създадено от нищото. Ние трябва да повярваме във факта, че Вселената е създадена от небитието и че е дошла до днес постепенно, появявайки се от това първо творение.

Някои отричат съществуването на един Творец и твърдят, че всичко се появява от само себе си чрез природата. Такива хора казват: *"Във всички ре-*лигиозни книги пише, че земята е създадена в рамките на шест дни. Въпреки това, днешните изследвания, особено сложните изчисления с радиоизотопи, показват, че земята се е появила преди милиарди години." Появата на земята преди милиарди години не ни дава информация за колко дни е създадена тя, за да може тези твърдения изобщо да имат някаква стойност. Шестте дни, известени в свещените книги, каква връзка имат с деня, който продължава 24 часа? Двадесет и четиричасовият ден е време, използвано от хората. Ние не знаем продължителността на деня, споменат в свещените книги. Всеки един от тези шест дни може да е бил геоложки период, който да продължава много векове според единиците, които приемаме ние. В пети āйет на сӯра Седжде по смисъл [даден от учените по тефсӣр (тълкувание)] се

казва: **“Един ден при Аллах е колкото хиляда години според вашето броене.”** В осми āйет (знамение) от трета тема на второ писмо на Петър (Petrus) в Новия завет на Библията се казва: “Не забравяйте това, че един ден при твоя Господ е като хиляда години.”

Ние не може да знаем кога е сътворен Āдем [Адам] *(алейхисселя̄м)*, първият човек и пророк. Не може да твърдим, че човек е бил на земята от първия ден на самото ѝ създаване. Човек е дошъл на земята със заповед и сътворяване от страна на Аллāху теāля̄. Невъзможно е да се приеме, че неандарталецът (първият човек според еволюционната теория на Дарвин) се е превърнал в днешния човек с течение на времето. Алогично и ненаучно е да се твърди, че първоначално човек е ходел на четири крака и се е изправил след много векове. Защото за това примитивно същество би било невъзможно да достигне до сегашното съвършенство на човека. Ето защо ние трябва да приемем, че този четирикрак вид не е човек, а е друго същество, което – заедно с много други древни твари – е изчезнало. Всички религиозни книги съобщават, че първият човек е бил хомо сапиенсът, т.е. съществото, което е можело да ходи на два крака и да мисли. И наистина, както вече беше посочено, дори Дарвин не е успял да докаже, че онова четирикрако същество, което е нямало разлика от животно, е било способно да се превърне в днешния човек.

Всички религиозни книги показват, че първият човек е Āдем *(алейхисселя̄м)*. Съобщават, че той е орал с вол, сеел жито, строил е сгради и че му били дадени десет сухуфа [малки книги]. Оттук разбираме, че първият човек е бил в състояние да строи къща за себе си, да сее жито, да опитомява говеда и да прибира реколта, вместо да живее в пещери. Освен това е бил в състояние да получава вахий (откровение). Тези неща разкриват, че първият човек е създаден, когато земята е била вече доста развита, и че той няма нищо общо с четириногите същества от пещерите.

Мюсюлманинът вярва с цяло сърце в съществуването на Аллāху теāля̄, Неговото величие и единство, че нито е раждал, нито е роден, и че е вечен и непроменящ се. Тази вяра е първото условие на исляма.

ПРОРОЦИ, РЕЛИГИИ, КНИГИ

Когато Аллāху теāля̄ е създал човека, Той му е дал разум и способността да мисли. Думите на ислямските учени (рахиме-хумуллāху

теāлā), наричащи човека (хайвāн-и нāтик), т.е. мислещо създание, и философията на Рене Декарт (Картезий), изразяваща се с думите: "Мисля, следователно съществувам", са ясен израз на този факт.

Най-големите разлики между човека и другите същества се състоят в това, че той има душа, освен тяло, може да мисли и оценява всички събития, да взема решения и да изпълнява, да различава доброто от злото, да осъзнава грешката си и да изпитва съжаление за нея, и още други подобни превъзходства. Но въпросът е дали човека е в състояние да използва това много ценно качество без наличие на водач [без някой да го напътва]? Може ли да намери правилния път и да опознае Аллāху теāлā?

Разнищвайки историята, ние ще видим, че когато хората не са следвали някой водач, изпратен от Аллāху теāлā, те винаги са се отклонявали в грешни пътища. Човек със своя ум е осъзнавал съществуването на Притежателя на голямата сила, т.е. Създателя, Който го е създал, но не е можел да намери пътя към Него. Тези, които не са чували за пророците, първо потърсили Създателя около себе си. Помислили за творец слънцето, което е имало най-голяма полза за тях, и започнали да му се покланят. По-късно, виждайки големите природни сили, ураганите, пожарите, бурните морета, вулканите и подобните на тях, те са ги помислили за помощници на Създателя и започнали да правят изображения в тяхна чест. Оттук са се появили и идолите. Хората са изградили различни статуи, започнали да се плашат от тяхната ярост и принасяли животни в тяхно име, а понякога дори и хора. След всяко ново събитие те са увеличавали и броя на идолите. При появата на исляма е имало 360 идола около и в Кяабе. Казано с други думи, човекът – само със собствени усилия – никога не е успял да опознае Аллāху теāлā, Който е ЕДИНСТВЕН, изначален и безкраен. Дори и днес все още има хора, които се кланят на слънцето и огъня. Това не бива да ни учудва, защото без водач (в тъмнината) не може да се намери правилния път. В 15-и свещен āйет (знамение) на сӯра Исрā в Корāн-и ке-рӣм по смисъл се казва: **"Ние не наказваме преди да оповестим** [заповедите на религията], като изпращаме пророк!"

Аллāху теāлā е изпратил на земята пророци *(алейхимусселāм)*, за да научи Своите раби как да използват техните разум и мисъл. Проводил ги е, за да оповести за Своето единство и разграничи доброто от злото. Пророците, по отношение на човешки качества, са хора като нас. Те също ядат, пият, спят и се изморяват. Това, което ги отличава от нас, е, че техните интелектуални възможности и способността да раз-

съждават са много високи. Те имат чист характер и притежават силата да ни предават повелите на Аллāху теāля̄. Заповедите и забраните на Аллāху теāля̄ се наричат религия. Религията, предадена от Мухаммед *(алейхисселя̄м)*, се нарича ислям. Пророците са най-великите водачи. Последният и най-високопоставен пророк (пратеник, пейгамбер), донесъл ни исляма, е Мухаммед *(алейхисселя̄м)*. Книгата, пратена му от Аллāху теāля̄, се нарича Корāн-и керӣм. В следващите страници, когато ще се говори за ислямската религия, ще бъде дадена по-обстойна информация по този въпрос. Благословените и напътстващи слова на Мухаммед *(алейхисселя̄м)* се наричат хадӣси (хадӣс-и шерӣфи). Те са събрани в различни ценни сборници. В нашата религия има и големи учени, които са ни разяснили Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите. Наред с тях, има и отклонени хора (еретици). Те не зачитат въпросните религиозни водачи и казват: "Че каква нужда има от тези учени? Нима човек не може да намери правилния път и да стане добър мюсюлманин само като чете книгата на исляма, Корāн-и керӣм, и проучи хадӣс-и шерӣфите?" Това твърдение е много грешно. Човек, без никакви познания за основите на религията, не може (без водач) да разбере правилно дълбокия смисъл на Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите. Дори и най-безупречният спортист си търси водач, преди да изкачи висока планина. В една фабрика, редом с инженери, работят надзиратели и майстори. Когато един работник постъпи на длъжност в това предприятие, той научава своята работа първо от майсторите, а после идва ред за овладяване на тънкостите от по-главните служители. Ако преди да научи тези неща отиде директно при главния инженер, той няма да разбере нищо от неговите изчисления и думи. Дори когато на човек, който отлично борави с оръжия, му се даде ново, той – ако не бъде обучен – няма да може да го използва правилно. Именно поради тази причина, по въпроси за религия и вяра, ние трябва да прибягваме до произведенията на големите религиозни учени, които наричаме муршид-и кя̄мили, за да може да разберем значенията на Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите. Най-високопоставените муршиди в ислямската религия са имāмите (водачите) на четирите мезхеба. Това са имāм а'зам (най-великият имāм) Ебӯ Ханӣфе, имāм Шāфи'ӣ, имāм Мāлик и имāм Ахмед бин Ханбел *(рахметуллāхи алейхим еджма'ӣн)*. Тези четирима имāми са основните стълбове на ислямската религия. Ние трябва да четем книгите на един от тях, за да може правилно да научим значенията на Корāн-и керӣм и хадӣс-и шерӣфите. Дошли са хиляди учени, обясняващи техните книги.

Този, който чете тези обяснения, ще научи исляма по правилен начин. Знанията за вярата в тези книги са едни и същи. Тази правилна вяра се нарича ехли суннитска. Онова вярване, което е измислено по-късно и не съответства на суннитската вяра, се нарича бид'ат (нововъведение) или заблуда (ерес). Всички пророци от Ādем *(алейхисселя̄м)* досега са повелявали една и съща вяра. Аллāху теāля̄ не е пожелал разделение в областта на вярата. В 159-о знамение на сӯра Енāм Той казва на възлюбенāя Си Пейгамбер *(салляллāху алейхи ве селлем/Аллāху теāля̄ да го благослови и с мир да го дари)* следното [учените по тефсӣр съобщават, че това знамение носи следния смисъл]: **"Ти не може да имаш нищо общо с онези, които се разделиха на групи в религията. Аллāху теāля̄ ще въздаде техните наказания."**

Към кого би се обърнал човек ако го заболи око? Към пазача, адвоката, учителя по математика или към специалиста офталмолог (очен лекар)? Няма съмнение, че ще отиде при очен лекар и ще научи как да се излекува. По същия начин човек, който търси как да спаси своите религия и вяра, трябва да се учи от специалист в религията, а не от адвокати и математици или чрез четене на вестници и гледане на филми.

За да стане ислямски учен, човек трябва да познава добре съвременните науки. Да има диплома от факултетите по наука и литература. Заедно с това да е завършил докторантура и да се е специализирал. Да знае наизуст Корāн-и керӣм и значенията на āйетите (знаменията). Да знае наизуст хиляди хадӣс-и шерӣфи и техните значения. Да е специалист в двадесетте основни клона на исляма и отделно в техните подклонове, които са осемдесет. Да е достигнал степента на иджтихāд (извличане на постановления от Корāн-и керӣм и ха-дӣс-и шерӣфите на Мухаммед *(алейхисселя̄м)*). Да знае всички тънкости на четирите мезхеба и да е достигнал до степента на съвършенство, наречена **"Виля̄йет-и хасса-и Мухаммедиййе"** – най-високата степен в тасаввуфа (на-уката за нравствеността).

Почти е невъзможно за невежите (които не познават своята болест и лечението за болестта в сърцата) да изберат правилните свещени хадӣси. Ислямските учени са специалисти в областта на душата и сърцето. Те са извлекли и записали правилно лекарството за душата от тези благословени хадӣси и са ги препоръчали на хората според тяхната природа. Пейгамберът ни Мухаммед *(алейхисселя̄м)* е като главния лекар. Той подготвя стотици хиляди лекарства за "световната аптека", а евлиите (любимите раби на Аллāху теāля̄) и учените са

като лекари-помощници под негова команда, които разпределят тези лекарства според нуждите на болните. Тъй като ние не познаваме нито нашата болест, нито лекарството за нея, ако се опитаме да изберем лекарство сред стотиците хиляди хадīси, ще получим алергия (обратна реакция). Ще се наложи да платим за невежеството и ще си навредим, вместо да си помогнем. Ето защо в хадīс-и шерīф е казано: **"Става кяфир** (напуска исляма) онзи, който тълкува Корāн-и керīм по свое усмотрение [т.е. прави измислено тълкуване, което не съответства на тълкуванията на ислямските учени, научили значенията на свещените āйети от Мухаммед *(алейхисселя̄м)* и неговите сподвижници *(радиялла̄ху теа̄ля̄ анхум еджма'ӣн)*]**."** Безмезхебниците не проумяват тази тънкост и забраняват да се четат книгите на суннитските учени *(рахиме-хумулла̄ху теа̄ля̄)*, като казват: *"Всеки самостоятелно трябва да чете Корāн-и керīм и хадīс-и шерīфите. Да научи религията си от тях, а не да чете книгите на мезхебите."* Те изпадат в заблуда до такава степен, че наричат знанията в тези книги "неверие спрямо Алла̄ху теа̄ля̄" и "ширк (съдружаване)". С тези слова пречат на хората да научат същността на религията и причиняват вреда вместо полза.

Сега нека да поговорим за различните религии. Днес има три небесни религии, които съобщават за съществуването на Алла̄ху теа̄ля̄:

1-ЮДАИЗЪМ (ЕВРЕЙСКАТА РЕЛИГИЯ): Еврейската религия е отменена с идването на исляма. Това е религията на хората от синовете на Исра̄йл (израилтяните), които са повярвали в Мӯса̄ *(алейхисселя̄м)* [Мойсей], както и на оцелелите до днес от потомците на тези вярващи. Ибра̄хӣм *(алейхисселя̄м)* [Авраам] е бил баща на Исхак *(алейхисселя̄м)*, който пък е бил баща на Йа'кӯб *(алейхисселя̄м)*. Едно от имената на Йа'кӯб *(алейхисселя̄м)* е било Исра̄йл (Из-раел). Исра̄йл означава Абдуллах, което пък означава „раб на Аллах". Ето защо потомците на дванадесетимата синове на Йа'кӯб *(алейхисселя̄м)* се нари-чат Бенӣ Исра̄йл (синове на Исра̄йл). Мӯса̄ *(алейхисселя̄м)* е бил велик пророк, изпратен на Бенӣ Исра̄йл, чийто брой се бил увеличил в Египет. Те са следвали своята религия и правели иба̄дети, но са били подлагани на потисничество и унижение от фараоните. Според едно предание, Мӯса̄ *(алейхисселя̄м)* се е родил в Египет 1705 години преди Йса̄ *(алейхисселя̄м)*. Живял е в двореца на фараона до четиридесет годишна възраст. След това се е срещнал със свои роднини и отишъл в Медйен, където се оженил за дъщерята на Шу'айб *(алейхисселя̄м)*. По-късно тръгнал обратно към Египет. В планината Синай, по вре-

ме на пътуване, е разговарял с Аллāху теāля̄, Който му е дал десетте заповеди. Мӯсā *(алейхисселя̄м)* ги е предал на Бенӣ Исрāӣл и извел израилтяните от Египет. В планината Синай той отново е разговарял с Аллāху теāля̄ и е съобщил на синовете на Исрāӣл, че е нужно да вярват в Аллāху теāля̄, Който е един единствен. Донесъл на тях книгата Теврāт (Тора), пратена му от Аллāху теāля̄, но не е успял да ги отведе до обещаните земи. Смята се, че е починал 1625 г. преди Христа. Бенӣ Исрāӣл обаче така и не успели да проумеят знанията, предадени от него. Преди новата ера Асирийската държава е превзела Йерусалим двукратно. През 135 г. след Христа римският император Адриан е избил повечето юдеи при превземането на града. Всички Петокнижия са били изгорени, в резултат на което хората са забравили за Тората. С времето евреите са попаднали в заблуда. Разделили се на седемдесет и една групи (течения). Променили Теврāта и написали религиозната книга Талмӯд, която се състои от две части – Мишнā и Гамарā. Книгата **“Мӣзāн-ул-мевāзӣн”** доказва, че книгите, които днешните евреи и християни наричат Теврāт [Тора] и Инджӣл [Евангелие] не са слово на Аллāху теāля̄. Въпросната книга е на персийски и на 257-а страница от нея пише: “Според еврейската вяра Аллāху теāля̄ (чрез откровение) е разкрил на Мӯсā *(алейхисселя̄м)* (в Синай) определено (специално) знание, наред с книгата Теврāт. Мӯсā е предал тези познания на Хāрӯн [Аарон], Йӯша и Елиāзāр. Те пък са ги предали на следващите пророци и накрая на Свети Юда. А той – през втори век след Христа – е записал тези знания в една книга в продължение на четиридесет години. Тази книга е била наречена Мишнā. Две разяснения за нея са били написани през трети век в Йерусалим и през шести век във Вавилон. Тези разяснения са били наречени Гамарā. Мишнā и едно от тези разяснения са били събрани на едно място, сформирайки книгата Талмӯд. Книгата Талмӯд, която съдържа йерусалимската Гамарā, се нарича Йерусалимски Талмӯд, а съдържащата вавилонската Гамарā – Вавилонски Талмӯд. Християните са враждебно настроени към тях, защото приемат, че един от предавачите на Мишнā е бил Шем’ун, който е носел кръста, подготвен от тях за разпъване на Йсā *(алейхисселя̄м)*. В Талмӯда се съдържат неща, в които вярват и мюсюлманите. Християните са враждебно настроени към мюсюлманите и в това отношение.” Еврейските духовници са наричани равини. Юдеите четат “Талмӯд” така, както и “Теврāт” (т.е. отдават му огромно значение). Елиāзāр е синът на Шу’айб *(алейхисселя̄м)*.

2-ХРИСТИЯНСКАТА РЕЛИГИЯ: Йсā *(алейхисселя̄м)* [Исус] е човешко същество като нас, родено от девица на име Мерйем (Мария). Този факт е разкрит ясно в Коран̄-и керйм. Споменат е и Рӯхул-Кудс. Но противно на християнското убеждение, това израз не означава, че Йсā *(алейхисселя̄м)* е синът на Аллāху теāля̄. Понятието Рӯхул-Кудс символизира "силата на възвишен спасител", с която Аллāху теāля̄ го е дарил. Йсā *(алейхисселя̄м)* се е опитал да убеди евреите, че са попаднали в заблуда и че правилният път е този, който той им показва. Евреите обаче са предполагали, че чаканият спасител ще бъде много твърд, войнствен, непреклонен и ще е в състояние да спаси юдеите от робуване на други народи. Те отказали да повярват в Йсā *(алейхисселя̄м)*, мислейки го за лъжепророк. Настроили римляните срещу него, противопоставили му се и повярвали, че са го разпънали на кръст. [Ислямската религия ни информира, че разпънатият човек не е Йсā *(алейхисселя̄м)*, а Юда (Judas), който е предал Йсā *(алейхисселя̄м)* на римляните срещу незначителна сума пари.] Днешните проучвания на учени християни разкриват факта, че Йсā *(алейхисселя̄м)* не е починал на кръста. През 1978 г. човек на име Джон Ребън публикува книга на тази тема, която се продаде в голям тираж. Не е сигурно какъв резултат ще дадат тези изследвания, но още отсега те рушат тотално християнския мит, че той е умрял на кръста и Отецът е пожертвал единствения Си син заради грешниците. С тези разкрития днешните историци християни нанасят голям удар на Църквата. Евреите са очаквали, че истинският Месия ще дойде скоро, но днес, както е посочено от един известен юдейски историк: "Въпреки че изкахме 2000 години, още не е дошъл никакъв спасител. Може би Йсā *(алейхисселя̄м)* е бил истинският Месия, но ние не сме го оценили. Сторили сме да разпънат на кръста този велик пророк, който е дошъл като спасител за нас."

На Йсā *(алейхисселя̄м)* му е била низпослана книгата **"Инджӣл"** (Евангелие), която евреите са унищожили в рамките на осемдесет години. Светата Библия се е появила по-късно; севременните християни смятат, че тя е пратена от Аллāху теāля̄. Тази книга се състои от две части. Първата се нарича **"Стар Завет" (Old Testament)** и вярват, че съдържа призивите на пророците, дошли до онзи момент, и особено тези на Мӯсā *(алейхисселя̄м)*. Втората част се нарича **"Нов Завет" (New Testament)** и включва четири книги, написани от последователите на Йсā *(алейхисселя̄м)* – Матей, Марко, Лука и апостол Йоан. Съдържа информация за живота, делата и наставленията на Йсā *(алейхисселя̄м)*. Го-

лямата стриктност при записването (събирането) на Коран̄-и керим̄ не е била на лице при предаването на Инджӣла. Множество грешни мисли, митове и суеверия са били добавени към истинските знания. За Евангелията има подробна информация в арабската книга **"Риса̄ле-и самса̄мийе"** и турската книга "Иза̄х-ул-мера̄м", подготвени от професор хаджи Абдуллах Абди от Манастир (име на селище), починал през 1303 [1885] г. И двете книги са били отпечатани. Наред с това днес е известно, че съществуват Евангелия, които са много близки до истинското.

Най-знаменитото сред тях е Евангелието на Варнава (Барнабас). Варнава е бил евреин от Кипър, чието истинско име е било Йосиф. Той е бил един от водещите последователи на Йса̄ *(алейхисселя̄м)* и е притежавал голям авторитет сред тях. Неговият прякор Варнава означава "човек, който наставлява и подтиква към вършене на добро." Християнският свят приема Варнава за велик светец, който е тръгнал – заедно с Павел – да разпространява християнството. Те честват деня на свети Варнава на 11-и юни всяка година. Той е написал точно това, което е чул и научил от Йса̄ *(алейхисселя̄м)*, без да променя нищо. Този Инджӣл, заедно с всички други, се е разпространявал от ръка на ръка и е бил четен през първите триста години на християнството. През 325 г. първият Никейски вселенски събор е решил да премахне всички Евангелия на иврит. Инджӣлът на Варвана е бил един от тях. Християните са ги унищожили, защото е била издадена заповед, че ще бъде убит всеки, който държи или чете Инджӣл, различен от разрешените четири. Другите Евангелия са били преведени на латински, но Инджӣлът на Варнава изневиделица е изчезнал. През 383 г. папа Дамас е попаднал случайно на едно копие от него и го съхранил в папската библиотека, където Инджӣлът на Варнава е останал до 993 [1585] г. Един приятел на папа Сикст, на име Фра Марино (фра на италиански означава "брат" и "свещеник"), е намерил книгата там. Проявил дълбок интерес към нея, защото е знаел, че около 160-а година Ириней (130-200) – един от известните личности в християнството – е казал: "Има само един бог и Исус не е Негов син. Павел е искал да въведе грешната идея за Троицата в християнското вероубеждение, защото е бил повлиян от римския обичай на поклонение на много богове." Фра Марино е знаел също, че Ириней е посочил Евангелието на Варнава (в което се изтъква, че има само един бог) като доказателство, на което са опирали критиките му срещу Павел. Фра Марино е прочел Инджӣла на Варнава с голямо внимание и направил превод на италиански език

предполагаемо между 1585-1590 г. Този италиански ръкопис е променил многократно своите собственици и е достигнал до Крамър (един от съветниците на пруския крал). През 1120 [1713] г. Крамър е подарил този ценен ръкопис на принц Ойген (Евгений Савойски) (1663-1736), който е станал много популярен в Европа след победата над турците в Зента, обратното превземане на Унгария и крепостта Белград.

След смъртта на принц Ойген, Евангелието на Варнава, заедно с неговата лична библиотека, е било пренесено в Кралската библиотека (Hofbibliothek) във Виена през 1738 г.

За пръв път двама британци, г-н и г-жа Раг, са попаднали на този италиански превод във въпросната библиотека. Превели са го на английски и отпечатали в Оксфорд през 1325 [1907] г., но и този превод е изчезнал мистериозно. Само едно копие от него съществува в Британския музей и още едно в библиотеката на Американския конгрес във Вашингтон. С големи усилия Quran Council (Съветът по Корāн) в Пакистан е успял да издаде копието на английски език през 1973 г. Следните пасажи са оттам:

От седемдесети раздел на Инджӣла на Варнава: "Йсā много се ядоса на Петър, който го нарече: "Ти си синът на Аллах." Скара му се и каза: "Махай се! Отдалечи се от мен! Ти си дявол и искаш да ми навредиш." После се обър-на към апостолите и рече: "Горко им на онези, които говорят същите неща за мен, защото Аллах ми повели да кълна такива."

В седемдесет и първи раздел се казва: "Аз не мога да простя ничий грях. Само Аллах прощава греховете."

А в седемдесет и втора глава пише: "Каза: "Аз дойдох на света, за да под-готвя пътя за Пророка на Аллах, който ще донесе спасение на земята. Но вни-мавайте да не бъдете подмамени, докато пристигне той, защото ще се появят много лъжепророци. Те ще вземат моите слова и ще изопачат моето Еванге-лие." Андрей попита: "Кажи ни признаци, по които да познаем този Пророк, за когото каза, че ще дойде." Йсā отговори: "Този Пророк няма да дойде по ваше време. Ще дойде няколко години след вас, когато моето Евангелие ще бъде изопачено и истинските вярващи ще са останали около тридесетима. Ето тогава Аллах ще се смили над света и ще изпрати Пророка Си. Над главата му винаги ще има бял облак. Ще бъде много силен, ще счупи идолите, ще накаже идолопоклонниците. Благодарение на него хората ще опознаят Аллах и ще Го споменават с обич. И аз ще бъда познат по правилния начин. Ще отмъсти на онези, които казват, че аз съм нещо

повече от човешко същество.”

В деветдесет и шести раздел пише: “Йсā каза: “Жив е Аллах, пред Чието присъствие се намира душата ми. Въпреки че Аллāху теāлā е обещал на баща ни Ибрāхūм (Авраам) да даде благо на всички от неговото потомство, аз не съм онзи Месия. Но когато Аллах ме вземе от света, Сатаната ще накара все-ки да повярва, че аз съм Аллах или синът на Аллах. Той ще съживи отново това проклето фитне [лъжа, заблуда, ерес]. Моите думи и вяра ще бъдат изо-пачени дотолкова, че я ще останат тридесетима вярващи, я не. При което Ал-лāху теāлā ще се смили над света и ще изпрати Своя Пророк, за когото е създал всичко. Този Пророк ще дойде от юг. Ще притежава голяма сила, ще счупи идолите, ще заличи идолопоклонниците и ще доведе до край властта на Сатаната върху хората. Заедно с него спасението на Аллāху теāлā ще достигне до вярващите и повярвалите в думите му ще получат различни блага от Аллāху теāлā.”

В деветдесет и седма глава пише: “Гадателят попита: “Какво е името на Месията, споменат от теб, и какви са признаците за неговото идване?” Йсā ка-за: “Името на Месията (Пророка) е толкова красиво, че заслужава възхище-ние. Аллах му е дал това име, когато го е създал, и го е поставил в небесното Си величие. И му е казал: “Чакай, о, Ахмед! Аз в твое име създадох Дженнета, земята и множеството създания. Подарявам ти ги. Този, който те цени, ще бъде ценен от Мен. Който те кълне [не ти повярва], ще бъде проклет от Мен. Ще те пратя на света като Мой пророк-спасител. Твоето слово ще бъде вярно. Земята и небето може да изчезнат, но твоят път винаги ще бъде безкраен.” Свещеното му име е Ахмед. Тогава тълпата около Йсā извика: “О, Ахмед! Ела по-скоро да спасиш света.”

В сто двадесет и осма глава пише: “Братя! Аз съм човек, сътворен от пръст. Ходя като вас върху нея. Осъзнайте греховете си и се покайте! Братя! Сатаната, с помощта на римските войници, ще ви подмами, казвайки, че аз съм Аллах. Не им вярвайте! Тях ще ги връхлети проклятието на Аллах, защо-то се кланят на фалшиви и лъжливи божества.”

В сто тридесет и шеста глава, след като се дава информация за Джеханне-ма (Ада), се разказва и за това как Мухаммед *(алейхисселāм)* ще спаси своята общност от него.

В сто шестдесет и трета глава пише: “Апостолите попитаха: “Кой ще бъде човекът, когото каза, че ще дойде?” Йсā *(алейхисселāм)* с цялата радост на сърцето си отговори: “Неговото име е Ахмед. И когато дойде

на света, дори дълго време да не вали дъжд, от земята пак ще израснат плодни дървета. Бла-годарение на милостта на Аллах, която той (чаканият) ще донесе, хората по негово време ще намерят възможност да вършат добри дела. Милостта на Аллах ще вали като дъжд върху хората."

Евангелието на Варнава (Барнабас) дава следната информация за последни-те дни на Йсā *(алейхисселя̄м)*, [глава 215-222]: "Когато римските войници вля-зоха в къщата, за да арестуват Йсā *(алейхисселя̄м)*, той беше изведен през про-зореца от четиримата най-главни ангели – Джебра̄йл, Исра̄фйл, Микя̄йл и Аз-ра̄йл – които го хванаха и въздигнаха в небето по повеля на Алла̄ху теа̄ля̄. Римските войници арестуваха Юда, който ги водеше, като му казаха: "Ти си Йсā." Въпреки всички отричания, ридания и молби от негова страна, те го от-ведоха, влачейки го до подготвения кръст, и го разпнаха. После Йсā *(алейхис*-селя̄м) се яви пред очите на майка си Мерйем и апостолите. Той каза на Мер-йем (Мария): "Майко! Виждаш, че не съм разпнат. Коварният Юда беше раз-пнат на кръста вместо мен и умря. Пазете се от дявола! Той ще направи всич-ко, за да заблуди човечеството с грешно знание. Сторвам ви свидетели за вси-чко, което видяхте и чухте." След това той помоли Алла̄ху теа̄ля̄ да опази вярващите и да стори грешниците да съжаляват (за постъпките си). Обърна се към учениците си и каза: "Благодатта и милостта на Аллах да бъдат с вас." Тогава пред техните очи четиримата ангели го издигнаха в небето."

Както се вижда, Евангелието на Варнава ни информира за идването на пос-ледния пророк Мухаммед *(алейхисселя̄м)* 600 или 1000 години преди неговото идване. Споменава се, че Алла̄ху теа̄ля̄ е един и се отхвърля идеята за Трои-цата.

В европейските енциклопедии има следната информация за Евангелието на Варнава: "Ръкописът на име "Евангелието на Варнава" е книга, измислена от един италианец, който е приел исляма през петнайсти век."

Тези обяснения са съвършено грешни. Евангелието на Варнава е било отлъчено и унищожено още през трети век, т.е. 300 [но истината е 700] години преди идването на Мухаммед *(алейхисселя̄м)*. Това означава, че дори и в онези времена е имало нещо, което е съобщавало за ЕДИНСТВОТО на Алла̄ху теа̄ля̄ и за появата на друг пророк след Йсā *(алейхисселя̄м)*. Факт, който не се харесва на християните фанатици. Няма как тази книга да е написана от човек, който е станал мюсюлманин преди идването на исляма. От друга страна, италианският

преводач Фра Марино е бил католически монах и няма никакво доказателство, че е станал мюсюлманин. Следователно нямал е никакъв мотив за промяна на превода. Не трябва да се забрави и факта, че доста отдавна, т.е. между 300 и 325 г. след Христа, е имало много значими християнски учени, които не са приемали Йсā *(алейхисселя̄м)* за син на Аллах и се позовавали на Евангелието на Варнава, за да докажат, че Йсā *(алейхисселя̄м)* е човек като нас. Най-видният сред тях е Луций, епископът на Антиохия, и неговият ученик АРИЙ (270-336), още по-известен от него. Арий е бил отлъчен от АЛЕКСАНДЪР, епископа на Александрия, който е станал по-късно патриарх в Истанбул. След това Арий е отишъл при Еусбий, епископа на Измит. Арий е успял да събере толкова много последователи около себе си, че дори византийският император Константин и сестра му се присъединили към арианското течение. По-късно ХОНОРИЙ, който е бил папа по време на Мухаммед *(алейхисселя̄м)*, е казал, че Йсā *(алейхисселя̄м)* е само човек и не е правилно да се вярва в три божества. [Папа Хонорий е починал през 630 г. и е бил официално прокълнат **(анатемосан)** от Вселенския събор в Константинопол през 678 г., т.е. 48 години след смъртта.] През 1547 г. Л. Ф. М. СОЗЗИНИ (повлиян от сицилианския свещеник КАМИЛО) е предизвикал французина Франсис Жан КАЛВИН (един от най-забележителните хора на религията в християнството и основател на калвинизма) с думите “Аз не вярвам в Троицата!” и е заявил, че предпочита арианското течение и отхвърля една от най-важните основи на християнското вероубеждение, а именно, че “Āдем *(алейхисселя̄м)* е извършил голям грях и че Йсā *(алейхисселя̄м)* е бил изпратен на земята за неговото изкупление.” Неговият братовчед Ф. П. СОЗЗИНИ е публикувал книга през 1562 г., в която е отхвърлил категорично божествеността на Йсā *(алейхисселя̄м)*. През 1577 г. СОЗЗИНИ се е преместил в град Клаузенбург, Трансилвания, защото владетелят на тази страна, СИГИЗМУНД, е бил от онези, които не са приемали учението за Троицата. Освен това епископ Франсис Дейвис (1510-1579) също е живял в тази страна и е бил категорично против Троицата, поради което е основал свое течение. Тъй като то е било основано в град Раков (Полша), неговите последователи са били назовани раковианци и всички те вярвали в учението на Арий. Ние добавихме въпросните исторически факти в тази малка книга, за да покажем на нашите читатели, че има много християнски духовници, които също не вярват в Евангелията, които четат, и признават, че Евангелието на Варнава е

единственото истинско. Тези въстания (и възражения) са принудили папите и техните съмишленици да направят всичко възможно, за да унищожат Евангелието на Варнава.

Въпреки всички изопачавания в Евангелията – както и в Стария Завет – все още е написано, че след Йсā *(алейхисселя̄м)* ще дойде друг Пророк *(алейхиссаля̄ту весселя̄м)*. В 12-и и 13-и стих от 16-а глава на Евангелието на Йоан, например, пише: "Имам още много неща да ви кажа, но вие не ще можете да понесете това. Но когато той дойде, ще ви упъти към всяка истина." Това писание от Евангелието на Йоан се повтаря по малко по-различен начин на 885-а страница от турския превод от иврит на Свещената Библия, публикувана в Истанбул и отпечатана в печатницата "Бояджиян Агоп" през 1303 [1886] г. от американски и английски компании, които са публикували Библията. На въпросната страница се казва: "Моето заминаване е по-добро за вас, защото Утешаващият няма да дойде преди да тръгна. Когато той пристигне, ще очисти света от греховете. Ще установи мир и ред. Аз все още имам много неща за казване на вас, но сега вие не ще издържите на това. Но когато духът на истината дойде, той ще ви упъти към всяка истина. Той няма да говори от себе си, а само ще предава всичко, което му е разкрито. Ще говори за неща, които ще се случат за в бъдеще. Той ще ме споменава с обич и ще ви говори, вземайки от моето." Думата "той", спомената по-горе, в преводите и тълкуванията на Инджӣлите се среща като "Душа" или "Рӯх-ул-кудс/Светия Дух", докато в латинския оригинал е написано като "ПАРАКЛЕТ", което означава "утешаващ". Това означава, че въпреки всички усилия, свещениците не са успели да премахнат от Библията изречението: "След мен ще дойде утешаващ". Освен това посочва се, че от осми стих нататък в 13-а глава от първото писмо на Павел към коринтяните (едно от писмата, които християните приемат за част от Библията) пише: "Любовта не ще изчезне, но пророците ще свършат и езиците ще изчезнат. [Като латинския и старогръцкия.] И знанието ще се отмени. [Като средновековното.] Защото ние знаем само много малка част от него. Но когато СЪВЪРШЕНИЯТ дойде, всички непълни и дефектни знания ще изчезнат." Този откъс се намира на 944-а страница от турския превод на Библията. Ето защо християните са принудени да повярват, че има части, известяващи за идването на един последен Пророк *(алейхиссаля̄ту весселя̄м)*, в днешната, смятана от тях за истинска, Библия.

Английският превод на Евангелието на Варнава се продава на мес-

тата, ко-ито ще посочим тук. Желаещите да го прочетат, могат да си поръчат от след-ните адреси:

1) Islamic Book Centre, 120, Drummond Street, London NW 1 2h., England. Tel: 01-388 07 10.

2) Muslim Book Service, Fosis, 38, Mapesbury Road, London NW2 4JD, England. Tel: 01-452 44 93.

3) Muslim Information Service, 233, Seven Sisters Road, London N4 2DA, England. Tel: 01-272 51 70; 263 30 71.

4) Islamic Book Centre, 19A, Carrington Street, Glasgow G4 9AJ, Scotland, Great Britain. Tel: 041-331 11 19.

5) The Islamic Cultural Centre Book Service, 146, Park Road, London NW8 7RG, England. Tel: 01-724 33 63/7.

6) Al-Hoda, Publishers And Distributers, 76-78, Charing Cross Road, London WC2, England. Tel: 01-240 83 81.

7) A.H. Abdulla, P.O. Box. 81171, Mombese. (Kenya).

8) Islamic Propagation Centre 47-48 Madrasa Arcade. Durban-Natal (South Africa).

9) Muslim Students Association, of U.S.A & Canada H.Q. 2501 Directors Row. Indiana Polis Indiana 46241, (U.S.A.).

10) Begum, Aisha Bawany Wakf, 3rd Floor, Bank House No. 1, Habib Square, M. A. Jinnah Road, Karachi, PAKISTAN.

Евангелието е на иврит. През Средновековието то е било преведено на лати-нски под името "ИТАЛА". Когато назарянството (религията на Йсā *(алейхис*-селя̄м)) е започнало да се разпространява, идолопоклонниците и евреите са застанали срещу него. Назаряните са останали принудени да изповядват религията си скришом. Покланяли се в подземни храмове, пещери и други тайни места. Въпреки всички мъчения и изтезания обаче, евреите не са успели да предотвратят разпространението на назарянството. Саул – виден евреин и един от най-големите врагове на новата религия – е излъгал, че е приел назарянството и че Йсā *(алейхисселя̄м)* го е натоварил със задачата да призове всички народи към тази религия, с изключение на евреите. [Вижте глава девета "Деянията на пророците" в Библията.] Той е променил името си на Павел. Пред хората се е представял като добър назарянин и с времето постепенно е изопачил религията. Променил е единобожието в троица, а назарянството в християнство. Изопачил е Евангелието и казал, че Исус е синът на Аллах. Сторил е позволени за назаряните пиенето на вино и яденето на свинско месо. Променил

е посоката на къбле на изток – посоката на изгрева. Въвел е още много други суеверия, несъществуващи в религията на Йсā *(алейхисселя̄м)*. В крайна сметка изопачените му идеи са започнали да се разпространяват сред назаряните. Като следствие от това те се разделили на различни течения (секти) и се отдалечили от правия път на Йсā *(алейхисселя̄м)*; измислили различни митове, направили изображения и статуи на Йсā *(алейхисселя̄м)*; приели кръста за религиозен символ и започнали да се покланят на тези статуи и кръстове. С други думи, отново се завърнали към идолопоклонничеството и приели Йсā *(алейхисселя̄м)* за сина на Аллах, при условие че пророкът никога не е казал това. Той е споменавал само за Рӯх-ул-Кудс (Кудус), т.е. силата, с която Аллā̄ху теā̄ля̄ го е дарил. Християните (останали принудени да вярват и в Аллах, и в Йсā (когото приели за Негов син), и в Рӯх-ул-Кудс) се отклонили от вярата "АЛЛĀХУ ТЕĀЛЯ̄ е един и непроменящ се създател" – основата на всички истински религии – и попаднали в смешно състояние на поклонение на три божества (т.нар. Света Троица).

След като християнството е станало официална религия на големите средновековни държави, настанали времена на ужасна тирания. Посланията за човещина, състрадание и милосърдие, проповядвани от Йсā *(алейхисселя̄м)*, били изцяло забравени. На тяхно място християните са поставили фанатизма, ненавистта, омразата, враждата и жестокостта. Извършили невъобразими зверства в името на християнството. Опитали се да унищожат всички произведения на старогръцката и римската цивилизация. Опълчили се на знанието и науката и обвинили в неверие човек като Галилей – който от книгите на ислямските улеми е научил, че земята се върти – и го заплашили с убийство ако не се отрече от думите си. Обявили Жана д'Арк, бореща се в името на свободата на страната си, за магьосница и я изгорили жива. В **"Кāмӯс-ул-а'ля̄м"** и **"Larousse"** е написано, че през 1553 г. с подбудите на Калвин – един от основателите на протестантството – в Женева е бил изгорен жив испанският лекар и теолог Майкъл Сърв, който е написал книга, в която е отхвърлил идеята за троицата и божествеността на Йсā *(алейхисселя̄м)* и изтъкнал, че той е само раб и пророк.

Със сформирането на инквизиционни съдилища **(Inquisition)**, от които на човек му побиват тръпки, са били убити несправедливо, с различни средства за изтезание, стотици хиляди хора, обявявайки ги в неверие – в повечето случаи само за присвояване на техния имот. Предоставили на духовниците правомощието да прощават грехове – нещо,

характерно единствено за Аллāху теāлā. Свещениците, от своя страна, започнали да прощават грехове срещу различни облаги и дори да продават земи от Рая. А папите (заемащи най-високия ранг в християнския свят) сякаш се превърнали във владетели на земята. Чрез отлъчване **(Excommunication)**, т.е. обвиняване в неверие – дори и на кралете – под различни предлози, те са принуждавали владетелите да ходят при тях и да се молят за прошка. През 1077 г. сл. Хр. немският крал Хенри IV е отишъл в Каноса да търси прошка от папа Григорий, който го е бил отлъчил преди това. Наложило му се е посред зима да чака бос пред двореца на папата в продължение на няколко дни. Сред папите се появили и чудовищни злодеи. Един от тях е бил Борджия. Чрез различни отрови той е унищожавал своите опоненти и духовниците сред тях, като след това е присвоявал тяхната собственост. Извършвал е всякакви гнусотии, дори е живял със своята сестра на съпружески начала. Но въпреки това, християните са го смятали за безгрешен и невинен. Абсурдни правила са били въведени в християнството, като неженене на духовниците, забрана за развод при женените двойки, изкупуване на грехове и още други. Да се живее дори е станало грях.

Ислямската религия – дошла през седми век – е изгряла сред този мрак като светлина. Както ще видим и по-нататък в книгата (когато се дава информация за исляма), тази възвишена религия – изцяло базирана на най-съвършени, ло-гични и хуманни принципи – лесно и бързо се е разпространила сред идолопоклонничеството, както и сред християнството, чиято основа е била изопачена. Всеки разумен човек се е отдал от сърце на тази нова религия. Мюсюлманите са изпитвали дълбоко уважение към знанието, науката и красивата нравственост. Работели са много, следвайки заповедите на Аллāху теāлā и Неговия Пейгамбер *(салляллāху алейхи ве селлем)*. Направили са множество открития във всички области на науката и сред тях са израснали множество гении. Думите "химия" и "алгебра", използвани днес, имат арабски произход. Тези и още много други примери ясно показват приносите на мюсюлманите към науката. За кратък период от време мюсюлманите са основали големи научни центрове и медресета (ислямски университети). Разпространили са из целия свят знанието, науката, милостта, чистотата, красивата нравственост и цивилизацията. Намерили книгите на древногръцките философи и ги превели на арабски, като са доказали и несъстоятелността на техните възгледи. Световноизвестният философ Хиршфелд е казал: "Никой народ не

се е цивилизовал толкова бързо, колкото арабите след приемане на исляма.” Докато през средните векове християнският свят е тънел в непрогледен мрак и духовниците са тровели живота на хората, мюсюлманите и народите под тяхна власт са живеели в комфорт, радост и спокойствие. После, за да плячкосат богатствата в мюсюлманските страни и откраднат техните пари и стоки, християните са нападнали мюсюлманите. Организирали са кръстоносни походи под претекст, че искат да си възвърнат Йерусалим, който считат за свещен (1096-1270).

В тези кръстоносни походи несправедливо са проляли много мюсюлманска кръв. Когато са влезли в Йерусалим, потокът от кръвта на избитите в джамиите мюсюлмани, както те самите признават, е достигнал до коремите на конете им. От друга страна, Салāхуддīн Еййӯбī (Саладин) е показал голямо великодушие към християните след като е превзел отново Йерусалим. Неговата доброта е била толкова голяма, че е освободил английския крал Ричард Лъвското сърце (Richard, Coeur de Lion), когото е бил пленил по-рано. По същия начин и походите, провеждани по-късно срещу Османската империя, са се считали от някои яростни и фанатизирани християни за кръстоносни походи срещу мюсюлманите. Един френски историк е имал наглостта да опише Балканската война 1912/13 г. като “най-големия кръстоносен поход”. През 897 [1492] г. испанците са нападнали ислямската държава АНДАЛУСИЯ. Те или са избили мюсюлманите, или ги християнизирали насила. После са проявили същата жестокост и към инките (местното население на Америка), унищожавайки този любезен и безобиден народ.

Ужасните клевети и лъжи на християните срещу ислямската религия и ве-ликия ѝ Пророк *(алейхиссалāту весселāм)* продължават и днес със същата подлост. Рахметуллах Ефенди *(рахиме-хуллāху теаlā)* е оставил британските протестантски свещеници безсилни да отговорят в различните дебати, прове-ждани с тях през 1270 [1854] г. в Делхи, а после и в Истанбул, и свещениците са избягали. В Истанбул той е написал книга, разкриваща тази велика победа срещу свещениците и неговите отговори срещу тях. Тя е била публикувана в два тома под името **“Изхāр-ул-хак”**. Наскоро е била издадена отново и в Египет. Турският превод на първия том е бил публикуван под същото заглавие в Истанбул, а турският превод на втория том – под името **“Ибрāз-ул-**хак” **–** в Босна през 1293 [1877] година. Преводи на английски, френски, урду и персийски език също са били публикувани. Арабската книга **“Тухфет-ул-ерīб”** на Абдуллах Терджумāн и пер-

сийската книга **“Мӣзӑн-ул-мевӑзӣн”** на Неджеф Али, написана през 1288 [1871] г. в Истанбул, книгата **“Ер-редд-ул-джемӣл”** на имӑм Газӑлӣ *(рахметуллӑхи алейх)*, както и книгата **“Ес-сирӑт-ул-мустекӣм”** на Ибрӑхӣм Фасӣх Хайдерӣ са ценни ислямски книги, които с доказателства опровергават клеветите в изопачените от хората Тора и Евангелие. Тези книги са отпечатани върху офсетова хартия от истанбулското книгоиздателство “Хакӣкат Китӑбеви”.

Факт, очевиден като слънцето, е че преди и след като на Пейгамбера ни *(алейхисселӕм)* му е било съобщено, че е пророк, той никога не изрекъл лъжа. Поради това, дори сред враговете си той е станал известен с името **“Мухаммед-ул-емӣн”** [Надеждния]. Изключителната вражда на ислямските врагове до такава степен ги е заслепила и почернила сърцата им, че дори са се унизили да крият очевидни истини от хората. Тъй като не успели да намерят никакви недостатъци в ислямската религия и в Пророка ни *(салляллӑху алейхи ве селлем)*, те – за да превъзпитат младите като ислямски врагове – са се опитали да оклеветят религията с подли лъжи и измислици. Грозни и срамни петна за човечеството и народите по света са гнусните клевети на ислямските врагове спрямо един велик Пророк, който е повелявал придобиването на красиви нрави и отбягване на пороците. Той строго е забранявал измъчването и причиняването на зло – дори на животни и мъртъвци.

В историята, дори сред християните, са се появявали хора, които се опълч-вали срещу изтезанията на духовниците и крайно нелогичните им вероубеж-дения. През 923 [1517] г. свещеник на име Лутер е въстанал срещу папата. Превел е Евангелието на немски и премахнал от християнството неща, които не се съдържат в книгата, от рода на “неженените на свещениците”, “забраната за развод ”, “изкупването на грехове” и “преклонението пред кръста”. Така през 931 [1524] г. той е основал ново християнско течение на име **“Протестантство”**. Въпреки това обаче, той също е приемал идеята за Троицата (Отец, Син и Свети Дух) напълно.

По същия начин през 1534 г. Хенри VIII (краля на Англия) е въстанал срещу папата. С негова подкрепа е била основана Англиканската (Англо-американ-ската) църква. Известният френски писател Волтер (1694-1778) в своята книга “Candide” от 1172 [1759] г. е критикувал грешните вероубеждения, проповядвани от свещениците, враждата – насаждана от тях – срещу науката, както и многобройните им измами. С това си дело той ги е разобличил съвсем. По-късно подобни автори

са изиграли голяма роля във Френската революция от 1203 [1789] година. След това събитие духовниците са паднали в очите на хората. Много жалко е, че поради наличие на еретици уахабии, които представят исляма пред света в грешна светлина и чието течение е било основано от англичаните (най-големите ислямски врагове), християните – вместо да приемат исляма – са се отклонили към атеизма. Руската болшевишка революция от 1917 г. също се е опитала да унищожи всички религии, но след отслабване на ефектите от нея хората отново са започнали да търсят велика сила, на която да се покланят. Известният руски писател Солженицин (спечелил Нобелова награда за литература) в своята книга **"В първи кръг"** казва: "През Втората световна война дори и Сталин е повярвал в Аллах и поискал помощ от Него, правейки поклон доземи."

Днешното християнство е пречистено до голяма степен и свещениците нямат предишните си правомощия. Но въпреки всичко, то не се е отървало от тъмнината, макар че сега много малко християни вярват в Троицата.

В една енциклопедия на западен език, а именно известната немска енцикло-педия BROCKHAUS, в частта за Исус (JESUS), пише: "Исус е казвал много пъти за себе си: "Аз съм човешко същество." Това разкрива как образованите християни не приемат Йсā *(алейхисселя̄м)* за син на Аллах. Ако част от тези хора намерят възможност да проучат ислямската религия, те се спасяват от заблудата. Аллā̆ху теā̆ля̄ ги дарява с големи блага, повеждайки ги по правия път. А онези, които не успяват да намерят тази възможност, стават пълни атеисти и попадат в заблуда. Фактът, че днес сред мюсюлманите не израстват големи ислямски учени, съвсем обостря проблема. Сега духовниците в исляма се поддават на отклонените (еретични) течения. Това им пречи да напреднат в прекрасната ни религия и те не я опознават подобаващо. Неоспорима истина е, че ислямът е единствената религия, която направлява човека по пътя, чрез който се постига близост до Аллā̆ху теā̆ля̄, комфортен и удобен живот на този свят и прошка в отвъдното.

3-ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ: Ислямът е чиста от суеверия и митове рели-гия, отхвърляща лъжите. Приема хората не за грешници, а за раби на Аллā̆ху теā̆ля̄ и им дава възможност да работят и живеят добре. Повелява физическа и духовна чистота. Тя се основава на вяра в Аллā̆ху теā̆ля̄ (Който е ЕДИН) и Неговия пророк Мухаммед *(алейхисселя̄м)*, който е човек като нас и любим раб на Аллā̆ху теā̆ля̄. В

ислямската религия Мухаммед *(алейхисселя̄м)* е невинен и безгрешен човек. Алла̄ху теа̄ля̄ го е избрал като пророк, за да пре-даде чрез него Своите заповеди на човечеството. Ислямът приема и потвърж-дава всички пророци *(алейхимуссалева̄ту ветеслӣма̄т)* и показва обич и уважение към всички тях. В действителност появата на последния Пророк *(алейхимуссалева̄ту ветеслӣма̄т)* е съобщена в древните книги и в оригина-лите на Тората и Евангелието. Мухаммед *(алейхисселя̄м)* е последният пей-гамбер и след него няма да дойде друг.

Да се повярва, че Мухаммед *(алейхисселя̄м)* е пейгамбера на Алла̄ху теа̄ля̄, означава да се повярва, че всички заповеди и забрани в Кора̄н-и керӣм, които той предава, са заповеди и забрани на Алла̄ху теа̄ля̄. Освен това всички те трябва да бъдат приемани и одобрявани. Ако някой вярва по този начин, но не се подчинява на някоя от заповедите, той не губи вяра (не напуска ис-ляма). Но ако не чувства скръб, когато върши грях, и се хвали с това свое деяние, той губи своята вяра (напуска исляма). Тази постъпка е равносилна на отричане на нашия Пророк *(алейхиссля̄ту весселя̄м)*. Ако навежда глава от срам и чувства тъга в сърцето си – след като е извършил грях, – за него става ясно, че е притежател на силна вяра.

По-надолу е представена информация за основите на исляма. В него няма различни ритуали, реформи и многобройни празници. Той повелява хората да водят честен и целомъдрен живот, и в същото време да му се наслаждават. Времето, определено за иба̄дети (поклонения), е кратко. Същността на иба̄дета е пълно ангажиране на сърцето с Алла̄ху теа̄ля̄. Иба̄детът не се изпълнява по навик, а се прави с цел да се застане пред Алла̄ху теа̄ля̄ и да се отправи благодарност и молба от цяло сърце и душа. Алла̄ху теа̄ля̄ не приема поклонение, което е извършено с цел показност. В сӯра Ма̄’ӯн от Кора̄н-и керӣм по смисъл се казва: **“О, Пейгамбере Мой! Видя ли онзи, който отрича Съдния ден, онзи, който с грубост и укор пъди сирака и присвоява** (краде) правото му, не храни бедния и не насърчава и другите да вършат добро към бедните? Има много тежки мъчения за кланящите намаз с нехание и за онези, които правят (нещата за) показност, и за недаващите зекят [което е право на бедните]**.”**

Книгата на ислямската религия е “КОРА̄Н-И КЕРӢМ”. Тази книга е била разкрита от Алла̄ху теа̄ля̄ на Мухаммед *(алейхисселя̄м)*, а той, от своя страна, я е предал на сподвижниците си. По време на низпославане Кора̄н-и керӣм е бил записван с голямо старание и така е

достигнал наши дни без да има промяна в една дума или буква. Нито една друга небесна книга не притежава красноречието на Корāн-и керīм. Днес има същата яснота и красноречие, каквато е имал преди четиринадесет века.

Гьоте (1749-1832) [световноизвестен писател] е написал следното за Корāн-и керīм в своята книга (**West-Östlicher Divan**): "Коранът съдържа множество повторения, за които си мислим, че ще ни отегчат. След малко обаче книгата започва да ни влече. После ни отвежда до възхищение и накрая до голямо уважение и почит."

Освен Гьоте още много други известни мислители са почувствали възхище-ние към Корāн-и керīм. Нека да предадем думите на някои от тях:

Проф. Едуард Монте: "Корāн-и керīм е книгата, която говори за единството на Аллах на най-ясен, възвишен, свещен и убедителен език – който не може да бъде надминат от никоя религиозна книга."

Д-р Морис, превел Корāн-и керīм на френски, казва: "Корāн-и керīм е най-красивата сред религиозните книги, подарени на човечеството."

Гастон Кар: "Корāн-и керīм – източникът на исляма – съдържа всички осно-ви на световната цивилизация. Тази истина е толкова очевидна, че днес ние трябва да приемем факта, че: "Цивилизацията се основава на главните принципи на Корāн-и керīм."

Ислямската религия се основава на физическата и духовна чистота. Тя събира всички явни и скрити достойнства на предишните религии.

Има пет религиозни задължения, които всички мюсюлмани трябва непре-менно да изпълняват. Първото е да се вярва в Аллах, Който е един, и в Му-хаммед *(алейхисселāм)*, който е Негов раб и пророк. Второто е да се кланя намāз. Третото е да се говее през месец рамазāн. Четвъртото е да се отиде на хадж, а петото е да се дава зекят.

Изпълняването на намāз е религиозно задължение, което се извършва пет пъти на ден в предписаното му време. Преди да се пристъпи към намāз се взе-ма абдест. Той се състои от: (1) измиване на ръцете, заедно с лактите; (2) из-миване на лицето; (3) избърсване на главата и (4) измиване на краката. Някол-ко намāза могат да бъдат извършени с един абдест, ако не се появи причина, която да го развали. Изпълняването на това петкратно задължение не пречи на ежедневната работа. В действителност намāзът отнема малко време. Може да се кланя навсякъде (без да се ходи на джамия). Освен това съществува методът на месх (обърсване) върху мест (кожени чорапи). Той спестя-

ва събуването на обувките при вземане на абдест. За мюсюлмани, които нямат достъп до вода или са болни, има възможност да се почистят с пръст – метод, който се нарича **“тейеммум”** – и така те се считат за взели абдест. Когато е налице крайно остра необходимост или се пътува при опасни обстоятелства (имотът и животът са под заплаха), намāзите могат да се пропуснат, при условие, че при първа възможност ще бъдат наваксани.

Намāзът е сбор от движения, които укрепват мускулите и нервите. Той из-чиства сърцето и характера.

Говеенето (орудж) е въздържане (денем) от неща, които развалят говеенето (като ядене, пиене и полов контакт), в продължение на един месец през годи-ната, т.е. през рамазāна. Една от земните ползи на говеенето е, че човекът се учи какво е глад и жажда. Ситият никога не би проумял положението на гладния и затова не би проявил милост към него. В същото време говеенето ни учи да контролираме нефса. Понеже времето за говеене се определя според арабските (лунни) месеци, рамазāнът всяка година започва с приблизително десетина дни по-рано от предходната. Ето защо понякога той се пада през лятото, а друг път – през зимата. Ако не са в състояние да говеят през летните месеци, болните могат да наваксат пропуснатите дни през зимата. А онези, които са твърде стари и не могат да говеят изобщо, могат да платят дълговете си (към Аллāху теāлā) чрез даване на специална милостиня на бедните (наречена фидйе). Ако не са в състояние да дадат и нея, тогава Аллāху теāлā няма да ги държи отговорни за това.

В ислямската религия няма затруднения. Аллāху теāлā никога не иска от хората да правят ибāдети на цената на здравето, т.е. разболявайки се от това. Аллāху теāлā е много щедър, прощаващ и милосърден. Той прощава на раз-кайващите се.

Зекят – мюсюлмани, които печелят добре и притежават средства в повече от необходимите за живеене, (т.е. средства, надхвърлящи границата **“нисāб”**) трябва да дадат 2,5% (една четиридесета) от цялото си имущество (подлежа-що на зекят) на бедни мюсюлмани веднъж годишно. Това задължение е за богатите мюсюлмани, а не за онези, чиито доходи стигат едва за препитание.

Що се отнася до хаджа, той също е за богатите мюсюлмани, които нямат дългове и са в състояние да оставят средства, необходими за препитанието на семействата им по време на тяхното отсъствие (т.е. по време на пътуване). Хаджът е отиване до Мекка веднъж в живота с

цел да се посети Кяабе и да се отправи молитва в Арафāт. Това е фарз (задължение) за мюсюлмани, отговарящи на посочените условия. На хадж не се ходи, когато има опасност от смърт или разболяване по пътя до Мекка и обратно. Или ако са налице трудности, на които тялото на отиващия за хадж няма да издържи. В този случай човек може да изпрати някой друг от свое име.

Всеки един от четирите мезхеба има определени книги, които се наричат **“Илмихāли”**. Те ни учат на подробностите относно тези ибāдети (служения) – техните условия и начините за правилното им изпълнение. Всеки мюсюл-манин трябва да избере лесния за него мезхеб и от неговите книги да научи как да изпълнява задълженията си.

Поклоненията в исляма са между Аллāху теāлā и раба. Само Той прощава или наказва онези, които са небрежни или имат недостатъци в ибāдетите. Зас-лужаващите наказание ще бъдат измъчвани с огън на място, наречено **“Дже-**хеннем” (Ад).

Кой ще остане вечно в Ада? Некланящите намāз или вършещите грехове? Не! Там ще пребиват вечно враговете на Аллāху теāлā. Грешниците не са Негови врагове. Това са раби, които са престъпили границите на религията. Те са като палавите и виновни деца. Родителите на палавото дете биха ли станали негови врагове? Разбира се, че не. Те ще му се скарат за известно време, но ще продължат да го обичат.

Мюсюлманите вярват в шест основни неща: в Аллāху теāлā; в пророците *(алейхимуссалевāту ветеслīмāт)*; в Неговите книги; в меляикетата (анге-лите); в това, че доброто и злото са от Аллах, и в съживяването след смъртта. Всички истински религии повеляват тази вяра.

В по-горните редове споменахме, че поклоненията са между Аллāху теāлā и раба. Но онези, които: мамят другите; престъпват техните права; лъжат; угне-тяват; лицемерничат; не се подчиняват на родителите и началниците си; бун-туват се срещу властимащите и правителството (с други думи – онези сред тях, които не изпълняват заповедите на Аллāху теāлā и поради егоизъм прес-тъпват правата на другите) няма да бъдат помилвани, докато не поискат прошка от угнетените и не бъдат простени от тях. С една дума, Аллāху теāлā няма да прости онези, които са престъпили човешки и животински права. Те ще отидат в Джеханнема, дори да са вършили ибāдети, и ще изтърпят на-казанието си.

Всеки мъж мюсюлманин трябва да плати мехир на жена си. Това е човешко право (задължение към нея). Ако не плати, мъжа го чака твърде тежко нака-зание в този и мъчение в отвъдния свят.

Мюсюлманите са длъжни да учат на ислямски знания родните си, както и хората, които са под тяхна власт. Това е най-важното сред "човешките права" и наказанието за неговото неизпълнение е най-болезнено.

Ако някой прибягва до насилие и лъжи, за да попречи на мюсюлманите да учат и практикуват религията си, ще е разкрил с тези си деяния, че е враг на исляма. Мюсюлманин, който не следва един от четирите мезхеба, се нарича ехли бид'ат (еретик, отклонен). Еретиците са огромна опасност за мюсюлманите, защото се опитват с думи и писания да променят суннитската (правилната) вяра и да развалят вероубеждението и религията.

Тези хора (престъпващи правата на другите) трябва да се покаят приживе и да платят правото на ощетения човек. Да положат старание той да ги прости, а после да се осланят на милостта на Аллāху теāлā. Да се въздържат от пов-торно вършене на такива прегрешения и да сторят добри дела, като се стараят да бъдат опростени. Ето тогава Аллāху теāлā ще заличи техните грехове.

Някои хора, дори да са от други религии, работят и остяват зад себе си полезни знания и труд с оглед да служат на човечеството. За тях има голяма вероятност да бъдат достигнати от напътствието на Аллāху теāлā към края на живота им. Старите мюсюлмани казваха за такива, че тайно следват исляма. И ако не ни е известно със сигурност, че са били неверници, ние не може да твърдим с какво убеждение са умрели. Ако са използвали добре оръжието "разум", с което Аллāху теāлā ги е дарил; ако са работили с намерение да правят добро на всички хора и ако са проучили основите на всички религии, много вероятно е тези хора да са намерили напътствието и да са станали мю-сюлмани.

Например Бърнард Шоу (1856-1950) [известен писател] в една от своите статии заявява: "Единствената религия, която има силата да отговаря на изискванията на всеки век, е ислямът. Аз вярвам, че ислямът е религията, която ще бъде приета от бъдеща Европа." Това разкрива, че той вътрешно е приел исляма.

Немският мислител и писател Емил Лудвиг (1881-1948) в едно от произве-денията си казва: "Бях на посещение в Египет. Една привечер се разхождах край брега на Червено море. Сред мълчанието внезапно дочух езāн. Цялото ми тяло настръхна от страх към Аллах. Изведнъж усетих желание да се хвър-ля във вода, за да изпълня абдест и да сведа чело доземи в седжде, и да се помоля на Аллах, както правят мюсюлманите." Нима това не показва, че в неговото сърце е блеснала светли-

ната на напътствието, макар и кратковременно?

Лорд Хедли, който е почувствал такава светлина на напътствието в своето сърце, е казал: "След като види семплото, но сияещо величие на исляма, чо-век се чувства сякаш излиза от тъмен коридор на слънчева светлина." Лорд Хедли е приел исляма. Ако подобни хора са умрели преди да повярват, Аллāху теāлā ще ги накаже в отвъдното, но ще смекчи техните изтезания в името на техните добрини към човечеството. Аллāху теāлā в седмо и осмо знамение на сӯра Зилзāл в Корāн-и керӣм по смисъл казва: **"Който извърши добро, колкото частица, ще го види. Който извърши зло, колкото частица, ще го види."** Мюсюлманинът ще получи награда за своите благодеяния както в земния, така и в отвъдния живот, а неверникът – само в земния. Най-голямото зло сред всички злини е неверието. Ако човек е работил с чисто възнамерение да прави добро на хората и в резултат на това е осъществил полезни открития; трудил се е при най-тежки условия, за да помогне на хората (излагайки на опасност здравето и живота си), но е умрял като неверник, няма да се спаси от наказанието за неверието заради добрините си. Но възмездието за лицемерите (неверниците, представящи се за мюсюлмани), които вършат всякакво зло и изпълняват ибāдети за показност, без съмнение ще бъде много по-тежко от това на неверниците (които споменахме в предното изречение). Техните преструвки няма да ги спасят от мъчението, наложено им заради неверието в сърцата.

В Османската империя е имало много командири и учени, които първона-чално са били християни, но по-късно са приели исляма и сторили много услуги на религията.

Исмā'ӣл Хаккъ Ефенди от Бурса *(рахиме-хуллāху теāлā)*, починал в същия град през 1137 [1725] година, в своя десет томен тефсӣр **"Рӯх-ул-беян"** – високо ценен от всички ислямски учени по света *(рахиме-хумуллāху теāлā)*, след края на тълкуването на шести джуз – казва: "Моят шейх (учител) беше най-големият учен (алляме) на своето време. Когато пред него беше казано, че някои християни и евреи проявяват честност и щедрост към всички, и вършат добрини, той отговори: "Това е от признаците на притежателите на безкрайно щастие. Има вероятност такива хора да приемат вярата (исляма) и да се спасят." Тези цитати от тефсӣра са едно от доказателствата за нашите думи, изложени в по-горните редове.

Сега нека да се обърнем към онези, които критикуват и търсят недостатъци в исляма. Тези хора най-често коментират следните неща:

1- *"Ислямът дава право на мъжа да се жени за четири жени. Нещо, което е абсолютно несъвместимо с представата за семейство, семейни връзки и социален ред."*

Отговорът на това е следният: Ислямът се е появил преди четиринадесет ве-ка. Тогава в Арабия (родното място на исляма) жените са нямали никакви права. Всеки е живеел с колкото жени пожелае и не е чувствал никаква отговорност към тях. В онова време жените не са имали никаква стойност. Много семейства са погребвали живи своите дъщерички. Ислямът, който се е появил на такова място, крайно ограничил за времето си броя на жените, с които мъжете са можели да живеят. Той е дал права на жените и е предпазил разведената жена от мизерия, като още преди брака е определил **"мехир"**, който трябва да ѝ бъде платен в случай на развод. Противно на твърденията на критиците, ислямът не е презрял жените, а е опазил техните права и им е дал по-висок статус. Тези факти, които изложихме по-горе, са обяснени по-подробно в книгата **"Диā-ул-кулӣб",** започвайки от 324-а страница. Тази книга е написана от Исхак Ефенди от Харпут с цел да опровергае клеветите и лъжите на християните протестанти, които те изричали за исляма. Тази книга е отпечатана от книгоиздателство "Хакӣкат Китāбеви" под името **"Cevap Veremedi = Не можа да отговори"**.

Днес всеки трябва да знае, че ислямът не е повелил на един мюсюлманин да се ожени задължително за четири жени, а само е позволил това. С други думи, жененето за повече от една жена не е нито фарз (задължително), нито суннет, а е мубах (т.е. нито е повелено, нито пък забранено. Дали ще носи севāб (награда) или грях зависи от възнамерението на извършителя). Мехмед Зихни ефенди *(рахиме-хуллāху теāлā)* в началото на раздела Мунāкехāт (засягащ теми като брак, развод, издръжка на семейство и др.) в книгата **"Ни'мет-и ислāм"** казва: "Нито разводът, нито жененето за четири жени не е вāджиб (задължение) в исляма. Нито пък е мендуб (нещо, което при извършване носи севāб, а при пропускане не носи грях). Те са разрешени в случаи на необходимост. Мъжете не са длъжни да се женят за четири жени, а жените не са длъжни да приемат това (т.е. не са длъжни да бъдат втора, трета или четвърта съпруга на един мъж)." Ако правителството забрани нещо, което е мубах, то вече става харāм (абсолютно забранено), а не мубах. Защото мюсюлманинът не се противи на закона и не върши престъпления. Мюсюлманинът е човек, който не вреди на себе си и на околните. Освен това ислямът е установил икономически и социални

условия, които защитават правата и свободите на първата съпруга, ако мъжът има намерение да се ожени за втора. Другите жени, за които се жени по-късно, също имат специални права. Ислямът забранява брака с повече от една жена за онези, които не отговарят на посочените условия и няма да могат да съблюдават правата на жените. От друга страна, севāб е (т.е. това ще донесе благословии, награди в отвъдния свят) за мъжа, ако се откаже от втори брак с цел да зарадва първата си жена. Освен това харāм (грях) е да се ранява сърцето на вярващ човек, в този случай – на първата съпруга. През XX век поради затрудненото препитание, което обхваща народите, повечето мъже не отговарят на изброените условия. Очевидно е, че не е джāиз (позволено) за подобни хора да се женят за втори път. Ислямът приема, че правилата, които се основават на обичаите и традициите, могат да се променят съобразно времето и следователно днес мюсюлманите имат само една жена.

Що се отнася до полигамията (многоженството, многобрачието) нека да видим какво е положението в другите държави и религии. Бракът с няколко жени е разрешен в 30-а глава на Битие, 21-а на Второзаконие и 2-а глава на Самуел Втори в Тората (Стария завет), който християните и евреите приемат. Пророците Дāвуд (Давид) и Сюлеймāн (Соломон) са имали много жени и наложници. Императорите на Източната Римска империя винаги са имали по няколко жени, както и германските императори. Например Фридрих Барбароса (1152-1190) е имал три-четири жени. Ескимосите могат да се женят за втори път при условие, че първата съпруга разреши. Мормонската християнска секта, основана в Америка през 1830 г., позволява на един мъж да се жени за повече от една жена. (Но в момента американските закони забраняват това.) Дори в днешна Япония един мъж може да се ожени за няколко жени.

Предвид гореизброените факти би било голяма несправедливост да се обви-нява исляма поради това, че *"позволява многоженството"*. Полигамията е била приета от много страни и религии. Известният поет Джон Милтън (1608-1674) казва: "Защо нещо, което не е забранено нито в Стария Завет, нито в Евангелията, да е срамно и аморално (порочно)? Предишните пророци *(алейхимусселя̄м)* винаги са имали по няколко съпруги. Ето защо многоженството не е прелюбодеяние. Съвместимо е със закона и здравия разум."

Знаменитият писател Монтескю (1689-1735) казва: "Ако вземем под внима-ние факта, че в топлите страни жените телесно се развиват по-бързо, но и по-бързо стареят, съвсем нормално е за тамошните

мъже да сключват бракове с няколко жени." Както е посочено и по-горе, поради затрудненитe икономически условия в ислямските страни, вече многобрачието почти липсва.

2- Някои хора казват: *"Ислямът заповядва да се покоряват и унищожават държави, и поголовно да се избива тяхното население в името на религията, наричайки това "джихāд"."*

Тези твърдения са напълно погрешни. Джихāдът в ислямската религия не е рушене на страни и убиване на хора, а е разпространяване на религията и в същото време – нейна защита, неща, които никога не се осъществяват чрез унищожаване, изгаряне и жестокости. Ислямът заповядва отбрана и борба срещу нападателите. От друга страна, християните, както подробно съобщихме по-горе, не се страняли да извършат най-ужасяващите убийства в името на религията, и въпреки думите и наставленията на Йсā *(алейхисселāм=мир нему)* (повеляващи съчувствие и милост), те са сторили всякакви злини и зверства. Историята е пълна с примери за техните жестокости. За разлика от това, според исляма един мюсюлманин никога не бива да прилага каквато и да е агресия спрямо някого. Ако един мюсюлманин или неговата религия бъдат засегнати, той първо учтиво се опитва да даде наставление на агресора. В случай, че наставлението не помогне, той прибягва до съд. И съдът, съответно, дава необходимото справедливо наказание. Ако и със съд не може да защити своите права, той се оттегля вкъщи или на работното си място, като стои далече от престъпниците. Ако неговият дом и работно място бъдат нападнати, той се изселва другаде, т.е. напуска града. Ако не може да намери нито един град, в който да се установи, напуска страната. Ако не може да намери и мюсюлманска страна, в която да се пресели, тогава се премества в някоя немюсюлманска държава, където човешките права се зачитат. Мюсюлманинът не напада никого нито словесно, нито физически. Не руши ничия собственост, притежание, чест и целомъдрие. Джихāд означава оповестяване на истинската религия на Аллāху теāлā на Неговите раби. Това може да стане с помощта на сила, като се елиминират жестоките и експлоатиращи хората диктатори, които пречат религията на Създателя да достигне до Неговите раби. Първо, джихāдът започва с даване на наставление и покана към отсрещния да приеме исляма. Ако не приеме, то-гава се предлага да признае ислямската власт и да плаща харадж и джизя (на-лог). Ако не приеме това и се възпротиви, тогава тези препятствия се елими-нират чрез други средства. Джихāдът със

сила се прави не от отделни лица, а от ислямската държава. В 256-о знамение на сӯра Бакара в Корāн-и керӣм по смисъл се казва: **“Няма принуждение в религията.”** Един немюсюлманин не може насила да бъде заставен да приеме исляма. В контраст с обичайните методи на християните, мюсюлманите никога не дръзват да принуждават някого да стане мюсюлманин чрез насилие или обещаване на материални облаги. Който иска да стане мюсюлманин – става доброволно. Мюсюлманите със сладки, логични и разумни слова, с красивата си нравственост и морално поведение стават причина немюсюлманите да приемат исляма на драго сърце. Предпочитащите да не станат мюсюлмани живеят свободно под закрилата на ислямската държава като съграждани немюсюлмани. Получават същите права и свободи като мюсюлманите и са свободни да изпълняват религиозните си ритуали. Тези неща са обяснени в книгата **“Диӣ-ул-кулӣӯб”** от 293-а страница нататък.

В седемдесети поучителен ислямски разказ от книгата **“Менāкиб-и джихāр йāр-и гюзӣн”** се казва: “Един търговски керван е пристигнал в Медӣна през нощта и останал да пренощува извън града. Пътниците са били изморени и затова веднага заспали. Халӣфът [на Мухаммед *(алейхисселӕм)*] Омер *(радияллāху теāлӕ анх/Аллāху теāлӕ да е доволен от него)* – както обикновено – е обикалял града и ги видял. Отишъл до къщата на Абдуррахмāн бин Ауф *(радияллāху теāлӕ анх)* и му рекъл: “Тази нощ е пристигнал керван. Всички са неверници, но са се подслонили при нас. Имат много ценни стоки. Страх ме е да не бъдат ограбени от пътниците и чужденците. Ела да ги опазим.” Отишли при кервана и го охранявали до сутринта, а после са отишли на джамия за сутрешен намāз. Един младеж сред търговците в кервана обаче не е мигнал цяла нощ. Станал след тях и ги е последвал. Проучил и разбрал, че човекът, който ги е охранявал е халӣфът на мюсюлманите Омер *(радияллāху анх)*. Той се е върнал и разказал всичко на другарите си. Виждайки милостта и състраданието на великия халӣф, разгромил римските и персийските армии и станал известен със своята справедливост, те осъзнали, че ислямът е истинската религия, и с желание и любов са станали мюсюлмани.”

Пак в същата книга **“Менāкиб”** пише: “По време на халӣфа Омер *(радияллā*-ху теāлӕ анх) Сад бин Ебӯ Ваккāс *(радияллāху теāлӕ анх)*, командирът на източния фронт, е пожелал да построи кьошк в град Куфа (Ирак). Трябвало е обаче да купи къщата на един огнепоклонник, която се е намирала в непосредствена близост до неговия парцел.

Огнепоклонникът обаче не е пожелал да я продаде и се върнал у дома, за да обсъди проблема със своята жена, която е рекла: "Те си имат халӣф в Медӣна. Отиди при него и се оплачи." Той е отишъл в Медӣна и попитал за двореца на халӣфа. Хората му отговорили, че халӣфът няма палат и че е излязъл извън града. Така постъпил и той, но не видял нито войници, нито охрана. Зърнал е мъж, лежащ на земята, и го попитал: "Виждал ли си халӣф Омер?" Всъщност мъжът на земята е бил самият Омер *(радияллāху теāлā анх)*, който е отвърнал: "Защо го търсиш?" Огнепоклонникът отговорил: "Неговият командир иска да купи моята къща насила. Дойдох тук да се оплача от него." Омер *(радияллāху анх)* се е върнал у дома заедно с огнепоклонника и потърсил лист, но не успял да намери. Видял една плешка и я взел. После върху нея е написал: "Бис-миллāхиррахмāниррахӣм. О, Сад! Не наранявай сърцето на този огнепоклон-ник, ако ли не, веднага ела при мен." Човекът е взел костта и връщайки се у дома, казал: "Напразно се изморих. Ако дам тази кост на командира той ще си помисли, че се подигравам и ще се ядоса много." Но когата жена му е настояла, той е отишъл при Сад. Междувременно командирът е седял сред войниците си и весело разговарял с тях. Още щом окото на Сад се е натъкнало на ръкописа върху костта в ръката на огнепоклонника, който е стоял далече от тях, той разпознал почерка на халӣфа на мюсюлманите Омер *(радияллāху анх)* и пребледнял. Тази рязка промяна е учудила всички. Сад дошъл при огнепоклонника и му казал: "Ще направя каквото пожелаеш, но не ме карай да изляза пред Омер, защото нямам сила да изтърпя неговото наказание." Огнепоклонникът, виждайки как командирът му се моли, буквално е загубил разсъдък от учуда. Когато се е съвзел, веднага станал мюсюлманин. На онези, които са го питали: "Как стана мюсюлманин с желание и любов", той е отговарял: "Видях как техният халӣф спи със закърпено палто на земята и как неговите командири треперят от страх от него. Осъзнах, че те следват правилната религия. Такава справедливост към огнепоклонник като мен би могла да се окаже само от последователи на истинската религия."

Професорът по история Шиблӣ Ну'мāнӣ е бил директорът на меджлиса **"Нед-**вет-ул-улемā" и автор на прочутата книга **"ел-Интикад"**. Починал е през 1332 [1914] година. Неговата книга на урду **"Ел-Фāрӯк"** е била преведена на персийски език от майката на Сердар Еседуллах Хāн и сестрата на Нāдир Шāх, афганистанския султан. Преводът е бил отпечатан по заповед на Нāдир Шāх в Лахор през 1352

[1933] година. На 180-а страница от книгата пише: "Ебӯ Убейде бин Джеррāх *(радияллāху анх)* е бил главнокомандващият на ислямските войски, разбили огромните армии на цезаря Ираклий. Той – във всеки завладян град – е карал глашатаите да провъзгласяват на ромеите заповедите на халӣфа Омер *(радияллāху анх)*. Когато е завладял Хомс, казал: "О, ромеи! С помощта на Аллāху теāлā и заповедта на халӣфа ни Омер ние превзехме и този град. Вие сте свободни в търговията, работата и поклоненията си. Няма да посягаме на вашите имот, живот и чест. Справедливостта на исляма ще се прилага и спрямо вас по същия начин. Всички ваши права ще бъдат зачитани. Ние ще ви защитаваме срещу нападенията на външни врагове, както правим и с мюсюлманите. Както от мюсюлманите събираме зекят за животните и ушр – в замяна на услугата ни – така искаме и от вас да ни плащате джизя веднъж годишно. Аллāху теāлā ни заповядва да ви служим и да вземаме джизя." [Размерът на джизята е 40 гр. сребро от бедните, 80 гр. от средната класа и 160 гр. от богатите, или пък стоки, или продукция от зърнени култури на същата стойност. Жените, децата, болните, твърде бедните, старите и хората на религията не се облагат с джизя.] Византийците (ромеите) в Хомс са давали джизя с желание и я предавали на Хабиб бин Муслим, началникът на Бейт-ул-мāл (държавната хазна). Когато Ебӯ Убейде *(радияллāху анх)* е научил, че Ираклий събира войска от цялата страна и се готви да атакува Антиохия, той е решил, че войниците в Хомс също трябва да се присъединят към силите в Йермук. Той е накарал служителите в града да оповестят на хората следното: "О, християни! Обещах да ви служа и защитавам. В замяна на това взех джизя от вас, но сега, след като получих нареждане от халӣфа, аз тръгвам да помагам на моите братя, които ще се сражават с Ираклий. Няма да успея да спазя обещаното. Ето защо елате и вземете обратно всичко, което сте дали на Бейт-ул-мāл. Вашите имена и дадените количества са записани в нашия регистър." Същото се е повторило и в повечето сирийски градове. Виждайки тази справедливост и милост от мюсюлманите, християните запразнували, че се спасяват от жестокостите и мъченията на византийския император. Проляли сълзи от радост. Повечето от тях на драго сърце станали мюсюлмани. Дори със собствено желание са шпионирали ромейската армия и докладвали всичко на мюсюлманите. По този начин Ебӯ Убейде *(радияллāху теāлā анх)* е бил информиран ежедневно за всички действия на войските на Ираклий. Тези ромейски шпиони са изиграли голяма роля

във великата победа при Йермук. Сформирането и разширяването на ислямската държава никога не е станало с нападения и убийства. Голямата и основна сила, която е поддържала тази държава в съществуване, е била силата на вярата и силата на справедливостта, добротата, правдата и саможертвата в исляма."

Цивилизацията не се изразява в имитиране на модата, безнравието и греш-ните вероубеждения на Запада. Всичко това е равносилно на унищожаване на мюсюлманското самосъзнание. Тази вреда може да бъде причинена само от ислямските врагове. Ислямът изобщо не толерира мързела. Повелява мю-сюлманите да работят и да се развиват във всички клонове на науката. Да ус-вояват новите открития на друговерците и да постигат същото. Да ги превъз-ходдат в земеделието, търговията, медицината, химичната и военната про-мишленост. Мюсюлманите трябва да проучат и усвоят технологичните откри-тия на другите народи и да ги произвеждат. Но не бива да приемат и имити-рат техните грешни религии, лоши и грозни навици, обичаи и традиции.

Игнатиев е бил дългогодишният руски посланик в Османската империя, който в своите мемоари е разкрил едно писмо, което е било написано от патриарх Григорий до руския цар Александър. Григорий е бил главният организатор на гръцкото въстание от 1237 [1821] г. по време на султан Махмӯд хӑн II *(рахиме-хуллӑху теӑлӑ)*. Писмото е поучително. Неговият превод е както следва:

"Невъзможно е да се победят и унищожат турците чрез материални средства. Тъй като изповядват исляма, те са изключително търпеливи и издръжливи. Имат силно достойнство и вяра. Тези морални качества произтичат от тяхната строга привързаност към религията, доволство от съдбата, сила на традициите и чувство за подчинение към техните султани [държавни служители, командири и големци].

Турците са интелигентни и трудолюбиви, докато имат началници, които да ги управляват правилно. Задоволяват се с онова, което имат и това чувство е твърде силно при тях. Всички тези достойнства, включително и чувството за героизъм и храброст, произлизат от тяхната преданост към традициите и красия нрав.

Най-напред трябва да се унищожи това тяхно чувство за послушание, да се изкоренят техните духовни връзки и да се отслабят в религиозен аспект. Това ще се постигне най-лесно ако бъдат накарани да привикнат към чужди идеи и модели на поведение, противоречащи на националните им традиции и морал.

В деня, в който изчезне тяхната религиозност, ще се разклати и същинската сила на турците, която ги довежда до победи срещу сили, които са видимо много по-могъщи и многочислени от тях. Само така ще бъде възможно да се унищожат турците с материално превъзходство. Ето защо военните победи – сами по себе си – не са достатъчни за елиминиране на Османската държава. В действителност спазването на този [стар] метод [т.е. правенето на опити за ликвидиране на Османската империя само чрез войни] ще подсили тяхното чувство за чест и достойнство, което пък може да ги накара да се върнат към корените си.

Това, което трябва да се направи, е да се разруши тяхната религиозност без дори да усетят."

Писмото е достатъчно важно, че да се напише в учебниците и да се наизу-сти. И въпреки че в писмото има много неща за извличане на поука, най-важ-ната част е: "Турците да бъдат накарани да привикнат към чужди идеи и оби-чаи." Тази цел може да се постигне чрез имитиране на вярата, модата и амо-ралността на Запада. Поради тази причина масонът (везир) Мустафā Решīд паша – следвайки повелята на Министерството на колониите в Лондон – е заповядал в някои области на Османската империя да се открият колежи, където да се преподава на френски и английски език. Назначил е в тях учители масони. Желанията на нефса, който е големият враг на исляма, започнали да се назовават с имена като "мода" и "прогрес". Пороците, забранени от исляма, се изтъквали като "умения". Такива "модерни" хора, завършили въпросните колежи, са били назначавани на високи постове. Султан Абдулхамīд II е осъзнал коварната политика на масоните и ги отдалечил от тези постове и медии, но е останал безсилен пред нападенията на вестниците и медиите на вътрешните врагове, които са били съставени от "съвременните" хора, подмамени чрез пари и лъжи от хилядите английски шпиони, които са били подготвени и изпратени от Министерството на колониалните работи [в Британската империя]. *(Аллāху теāлā да прояви милост към султан Абдулхамīд II и да заличи греховете му! Āмīн.)*

Няма съмнение, че усвояването на знанията на Запада в техниката и всички клонове на науката е необходимо. Факт е, че ислямът заповядва това.

Лорд Дейвънпорт е британски учен, който е направил задълбочени проучвания върху всички религии. В английската си книга **"Hadrat Muhammad and the Qur'an = Хазрети Мухаммед и Корāн-и керīм"**, публикувана в Лондон, в началото на XX век, казва:

“Абсолютната стриктност в нравствеността е причината, поради която ис-лямът се е разпространил с толкова бързо темпо за кратко време. Мюсюлманите винаги са проявявали прошка към хората от други религии, които са били побеждавани във войни. Джурио казва, че отношението на мюсюлманите към християните никога не може да се сравни с отношението на папите и кралете, което те считали за достойно спрямо християните. Например, през 980 [1572] г., на 24-и август, в деня на Свети Вартоломей, шестдесет хиляди протестанти са били убити в Париж и околността със заповед на Шарл IX и кралица Катерина. [Свети Вартоломей е един от дванадесетимата апостоли, убит през август 71 г., докато е разпространявал християнството в Ерзурум.] Християнската кръв, пролята с такива мъчения, е в пъти по-голяма от тази, която мюсюлманите са проляли по време на войни. Ето защо много хора трябва да се спасят от лъжливата представа, че ислямът е жестока религия. Тези фалшиви твърдения нямат никаква обосновка. В сравнение с изтезанията на папите, достигащи до дивашина и канибализъм, поведението на мюсюлманите към немюсюлманите е било меко като поведението към кърмаче.

Четфийлд казва: “Ако арабите, турците и другите мюсюлмани бяха прило-жили същото лошо и жестоко отношение към християните, каквото западня-ците, т.е. християните са проявили спрямо мюсюлманите, то днес в Изтока нямаше да има и един единствен християнин.”

Сред блато от суеверия и съмнения ислямът се е извисил като чисто цвете и се и превърнал в символ на умствено и интелектуално благородство.

Милтън казва: “Когато Константин е сторил Църквата да забогатее, свещениците се впуснали в борба за постове и богатства. Горчивите последици от това са били понесени от разпокъсания на секти християнски свят.”

Ислямът е спасил човечеството от ужаса и злощастието на проливане на човешка кръв за идолите. Той – на мястото на тази напаст – е донесъл поклоненията и милостинята, повелил е хората да вършат добро и е поставил основите на социалната справедливост. Това е причината, поради която ислямът лесно се е разпространил по света, без да се прибягва до оръжие. [Ето в това се състои джихāдът в исляма.]

Може да се каже, че няма друг народ като мюсюлманския, който да е толкова привързан и да оказва такова уважение към знанието. Множество хадӣс-и шерӣфи (слова) на Мухаммед *(алейхиссалāту весселāм)*

искрено насърчават към придобиване на знание и са изпълнени с уважение към него. Ислямът отдава по-голямо значение на знанието, отколкото на имуществото. Мухаммед *(алейхисселя̄м)* винаги е повелявал да се учи и разпространява знание и Есха̄б-и кира̄м са изпълнявали това.

Омаядите [халӣфите след четиримата големи], абасидите [халӣфите след омаядите], газневидите и османците са били защитници на днешната наука и цивилизация, на старите и нови произведения на изкуството." Думите на Дейвънпорт свършват тук.

Мисионерите се постарали да унищожат английската книга на Дейвънпорт, от която цитирахме някои части. Джиха̄дът в исляма е обяснен подробно във втория том на книгата **"Изха̄р-ул-хак"**, написана от Рахметуллах Ефенди *(рахиме-хулла̄ху теа̄ля̄)* от Индия.

3- Някои твърдят: *"В исляма* Кора̄н-и керӣм е като закон. Той съдържа деспотични правила – на които днес се гледа като форми на жестокост – като отрязването на ръката на крадеца, например.*"*

И това не е вярно. Истина е, че Кора̄н-и керӣм заповядва да се режат ръцете на крадците. Но под "крадец" се има предвид такъв, който яростно напада домовете на хората и разграбва техните имоти. Кора̄н-и керӣм повелява да се режат ръцете на подобни крадци, щом бъдат заловени. Но осъществяването на това зависи от ред условия, чието отсъствие предотвратява изпълнението. Халӣфът Али *(радияла̄ху анх)* е заповядал изрично да не се отсичат ръцете на онези, които крадат храна във времена на глад. Ако днес този закон се прилага неправилно в някои страни, носещи името "ислямски", вината е тяхна, а не на ислама. Това наказание не е изпълнявано в истинските ислямски държави, които са спазвали подобаващо законите на религията, защото в тях не е имало случай, изискващ приложението му. Причина за това отсъствие са тежките наказания, разкрити в Кора̄н-и керӣм за извършителите на подобни престъпления. В ислямските страни никой (дори съдиите) няма право да прощава наказание хад [т.е. наказание, чието изпълнение е ясно повелено в исляма]. Престъпниците, заслужили това, се наказват публично. От страх да не бъдат подложени на тези тежки наказания, никой не извършва тези престъпления или по-скоро не може.

Нека сега да разгърнем малко и **"Светата Библия"**, която днешните християни четат:

Писано е както следва в Евангелието на Матей (глава 18/8): "Йиса̄ каза: "Ако ръката или кракът ти те накарат да се подхлъзнеш (извършиш грях), отсечи ги и ги махни от себе си. По-добре е да живееш куц и недъ-

гав, отколкото с две ръце и два крака да бъдеш хвърлен във вечния огън.”

В четиринадесети стих на тридесет и първа глава на **“Изход”** в Теврāта (Пе-токнижието) се казва: “Който работи в събота – свещена за Господа – ще бъде убит.”

Това доказва – както е написано в Тората и Евангелието – че отрязването на ръката или крака на вършещ голям грях е правилно.

Лекарството, което е предписано от лекаря, може да се стори горчиво за болния. Той дори може да го помисли за безполезно или вредно. Но когато се довери на знанията на специалиста и изпие лекарството, ще се излекува. Аллāху теāлā, Който е абсолютният лекар на болестите на сърцето, душата и тялото, заповядва отсичането на ръката като най-ефективно лекарство срещу болестта “кражба”. Когато всеки мюсюлманин знае за тази заповед и чуе, че са отсечени ръцете на няколко крадци, то от страх от наказание у никого няма да остане въпросния лош навик и болестта кражба ще изчезне. Благодарение на това хората никога повече няма да изпитат скръб заради кражба на техен имот и ще бъдат опазени от различни поразии. И така ничия ръка няма да бъде отсечена.

4- Някои клеветници пък казват: *“Ислямът отнема* човешката воля и свързва всичко със съдбата и късмета, като с това прави хората безделни, мързеливи и лениви.”

И това твърдение е тотално грешно. Напротив, ислямът повелява хората да работят непрестанно, да ползват добре своя разум, да учат всяка новост, да прибягват до всяко позволено средство за постигане на успех и никога да не се уморяват и отегчават. Аллāху теāлā е повелил на Своите раби да вземат решения, съобразявайки с делата и способностите си, и след това да извършат въпросното начинание.

Значението на думата “късмет” е напълно различно. Само в случай, когато мюсюлманинът не може да постигне успех, след като е използвал своя разум, прибегнал е до всички възможни средства и е работил с цялата си енергия, за да извърши някое дело, то тогава той не трябва да изпада в отчаяние, а да е доволен от своята съдба, признавайки, че това е резултат, който Аллāху теāлā е сметнал за подходящ. В исляма няма лежане и чакане на късмета – без да се работи, учи и знае. Това е голям грях. Аллāху теāлā в 39-о знамение на сӯра Неджм по смисъл казва (меāл): **“Човек** [в отвъдния живот] ще има полза само от делата, които е извършил, работейки [с ихляс, т.е. в името на доволството на Аллāху теāлā]**.”** По-нататък, когато стане въпрос за знанието

и науката в ислямската религия, ще видим какво голямо значение отдават мюсюлманите на просветата и работата.

Понякога хората не могат да постигнат точно това, което искат, въпреки че са работили усилено и са прибегнали до всички възможни средства. Ето тога-ва те признават, че съществува някаква сила, която не зависи от тях и играе основна роля в живота и успехите на хората, и която ги напътва. Ето това се нарича "късмет" (съдба). Същевременно съдбата е и голям източник на утеха. Един мюсюлманин, който казва: "Аз изпълних моето задължение, но какво да направя, такъв ми е бил късметът", не губи надежда и продължава да работи със спокойно сърце, дори и да не постига успех в някое свое начинание. В 5-и и следващите āйети на сӯра Инширāх по смисъл се казва: **"С трудността без съмнение има и леснина. Да, с трудността без съмнение има и леснина. И когато приключиш дадена работа – започни друга – и искай желанието си само от своя Господ."** Това означава, че е необходимо да се продължава работата и да не се изпада в безнадеждност, въпреки неуспеха. За разлика от това, човек от друга религия, който отдава значение само на материалното, или някой атеист, който не вярва в нито една религия, веднага губи надежда, смелост, мотивация за работа и спира да се труди при подобна ситуация. Хората по цял свят започнаха да вярват в съдбата след Втората световна война. В много европейски и американски медии се изтъкна: "Колко вярно нещо е "съдбата", за която говорят мюсюлманите. Без значение колко си работил, не е възможно да промениш събитията." Ако човек се сблъска с някакво нещастие, загуби имот или близък, той може да намери утеха само с вяра в съдбата (късмета) и упование в Аллāху теāлā [това се нарича **"тевеккюл"**], и връщане към ежедневието. Уповането в Аллāху теāлā е най-големият източник на утеха. Но да повторим пак, че преди да се пристъпи към тевеккюл, задължително трябва да се изпълнят повелите на исляма, да се използва разума, да се прибягва до всички възможни средства и да се търси лек за всеки проблем.

5- Някои от тях (клеветниците) пък казват: *"Забранявайки лихвата, ислямската религия застава срещу сегашната световна икономическа система."*

Това твърдение е също абсолютно невярно. Ислямът не забранява печалбата или даването на заеми, а забранява лихварството и експлоатирането на зае-мополучателите. Печалбата от търговията или от други позволени източници не е забранена от религията, а напротив

– оценявана и поощрявана. Расӯлюллах *(салляллāху алейхи ве селлем)* е заявил: **“Аллāху теāлā обича търговеца. Търговецът е Негов любим.”** Самият той също е търгувал. В ислямските търговски закони важно място заема принципът, че човек, който не може да работи сам, поверява своите пари на приятел или на дружество и така получава дял от печалбата. Делът от печалбата на банка, която извър-шва търговски операции без лихва, е напълно халял (одобрена от исляма). Безлихвените банки и ползата от тях е разкрита подробно в нашата книга “**Se’âdet-i ebediyye = Вечното щастие**”. Сӯра Māиде ни информира, че лихвата, която е забранена в исляма, е била харāм (абсолютно забранена) и в Теврāта. Например в 19-и и 20-и стих от 23-та глава на Второзаконие се казва: “Не давай с лихва нищо на брат си по религия! На чужденеца може да даваш с лихва.”

6- Някои врагове на ислямската религия твърдят: *“Ислямът е враг на знани*-ето и науката.”

Как може да се противопостави на исляма със знание, при условие, че между тях има знак на равенство. В Корāн-и керīм на много места е повелено да се учи знание и са похвалени учените. Например в 9-о знамение на сӯра Зумер по смисъл се казва: **“Може ли да са равни знаещите и незнаещите? Знаещият разбира се, че е ценен.”**

Думите на нашия Пророк *(салляллāху теāлā алейхи ве селлем)*, които хвалят и насърчават знанието, са толкова многобройни и прочути, че дори немюсюлманите ги знаят. Например в книгите **“Ихя-ул-улюм**” и **“Мевдӯ’āт-ул-улӣӯм”**, изброявайки достойнствата на знанието, е записан и хадīс-и шерīфът **“**Вземете знанието, дори то да е в Китай.” Това означава: “Отидете и придобивайте знание, дори то да е на най-отдалеченото място на света и дори да е при неверници!” В друг хадīс-и шерīф е заявено: **“Придобивайте знание и работете от люлка до гроб.”** Това означава, че дори старците на осемдесет години, които с единия си крак са в гроба, трябва да работят и полагат усилие за усъвършенстване. Ученето е ибāдет (поклонение). Веднъж Пророкът ни *(салляллāху алейхи ве селлем)* е казал: **“Работете за отвъдния свят, като че ли ще умрете утре, а за земния –** като че ли няма да умрете никога.” В други хадīс-и шерīфи се казва: **“Малко** поклонение**, сторен**о със знание, е по-добро от много поклонения, изпълнени без знание.” и **“Сатаната се страхува** от един учен повече, отколкото от хиляда невежи āбиди [хора, изпълняващи много ибāдети]**.”** В исляма жените не могат да отидат и изпълнят нāфиле хадж без разрешение на съпрузите си, нито пък могат

да поемат на дълъг път и да гостуват. Но ако техните мъже не ги учат на знание и не им позволяват да учат другаде, жените – само в този случай – имат право да отидат без тяхно разрешение. Както се вижда, за жена е грях да ходи на хадж, без разрешение на мъжа, макар хаджът да е велико и обичано от Аллāху теāлā дело, но няма да е грях ако ходи и учи знание без негово позволение.

В друг хадīс-и шерīф Пейгамберът ни *(салляллāху теāлā алейхи ве селлем)* е казал: **“Има ислям там, където има знание. Има неверие там, където** няма знание!” И в този хадīс-и шерīф е повелено придобиването на знание. Всеки мюсюлманин трябва първо да научи своята религия, а после да придобие знания за земния живот.

Не може да се твърди, че ислямът е враждебен към науката. Науката е “наб-людаване на създанията и събитията, тяхното проучване и стремежът да се повтори (направи) същото, полагайки усилие за това.” Всички тези три стъпки на науката са повелени в Корāн-и керīм. За мюсюлманите е фарз-и кифāйе да усвоят научните знания, да работят за изкуството и за направата на най-модерни оръжия. [Фарз-и кифāйе – фарз, който се прощава на останалите мюсюлмани, ако част от тях го изпълни (да се кланя погребален намāз, например).] Нашата религия ни заповядва да се трудим повече от враговете ни. Някои от най-ярките примери за словата на Пророка ни *(салляллāху теāлā алейхи ве селлем)* са изредени в първата част на книгата “**Se’âdet-i ebediyye = Вечното щастие**”. Следователно ислямът е динамична религия, която повелява науката, експериментите и положителното развитие.

Европейците са придобили голяма част от научните знания и основите на всички тях от ислямските книги. Например, докато европейците са мислели земята за плоска като тепсия и заобиколена от стена, мюсюлманите знаели, че тя е кръгла и се върти около оста си. Те са измерили дължината на меридиана в пустинята Синджар, близо до Мосул [днешен Ирак]. Получените от тях данни съвпадат със съвременните изчисления на сто процента. Това е обстойно записано в книгите **“Шерх-и мевāкиф”** и **“Ма’рифетнāме”**. Нӯруддīн Батрӯджī (починал през 581 [1185] г.) е бил професор по астрономия в ислямски университет в Андалусия. В своята книга **“Ел-хаят”** той отразява съвременната ни астрономическа информация. Галилей, Коперник и Нютон са научили, че земята се върти, от книгите на мюсюлманите. Когато те са заявили това пред останалите, хората са приели техните слова за грях и ерес. Галилей, както казахме и по-горе, е бил съден от

свещеници, които го лишили от свобода. В старите ислямски медресета са били преподавани и и природни науки. Медресетата в Андалусия са били предводители на света в това отношение.

Първият човек, който е открил, че микробите причиняват болести, е бил Ибни Сӣнӑ, възпитаник на ислямската цивилизация. Той – още преди 900 години – е казал: "Съществува миниатюрна личинка, която и причина за всички болести. Много жалко е че няма уред, с който да я видим."

Ебӯ Бекр Рӑзӣ *(рахиме-хуллӑху теӑлӑ)* (854-952) е бил един от най-големите ислямски лекари. Пръв той е открил, че има разлика между скарлатина, морбили и едра шарка, които дотогава са били смятани за една и съща болест. В средните векове книгите на тези ислямски лекари се били изучавани във всички университети по света. Докато на Запад са изгаряли живи психично болни хора, защото ги приемали за "обладани от Сатаната", на Изток мюсюлманите са строяли специални болници за тях.

Днес всеки разумен човек признава, че за пръв път материалното знание и науката са основани от мюсюлманите. Този факт е потвърден и от учените на Запада. С течение на времето обаче някои ислямски врагове са успели да проникнат в мюсюлманските страни и да се представят за мюсюлмани. Намерили възможност да наложат своите думи и – визирайки новите технологични открития и оръжия – са казали: "Това са немюсюлмански открития. Онзи, който ги използва, ще стане неверник." С думи от този род те са успели да подмамят неуките хора, които са забравили за заповедта на Аллӑху теӑлӑ, че трябва да се учи всичко. Това състояние е станало една от причините за изоставане на мюсюлманите в знанието и науката и така Западът е постигнал превъзходство над Изтока в новите оръжия и технологии. От една страна, коварните врагове на исляма са продължили да мамят мюсюлманите с тези средства, а, от друга страна, са казвали: "Мюсюлманите не харесват науката и не искат природните знания. Ислямът е форма на изостаналост и фанатизъм." С това те са се опитали да отделят младите поколения от религията и да унищожат исляма отвътре.

Тези хора са отговаряли на въпроса "Защо са изминали 200 години преди печатната машина да достигне от Европа до териториите на Османската империя?" с думите: *"Ислямът е* забранил да се печатат книги с помощта на машини!" Това е напълно погрешно. Мустенсихите (преписвачите на книги срещу заплащане) са били същинската причина за късното навлизане на печатната машина в Турция, защото

те се страхували, че ще останат без работа. Тези хора са прибягнали до различни пропаганди само и само, за да предотвратят това. Дори са организирали демонстративно шествие до Бāб-и Āли (Високата порта), като са сложили писалките си в ковчег. Освен това, използвайки "фанатиците", които ще обсъдим по-късно, те са станали причина глупаците да говорят наляво и надясно, че: "Книгопечатането не е от исляма." За да резреши този проблем из основи, османският султан Ахмед Хāн – осъзнавайки, че тези хора искат да превърнат исляма в средство за печелене на лични облаги – е поискал фетвā за книгопечатане от Шейх-ул-исляма (най-високопоставения религиозен водач), с помощта на своя везир Дāмāд Ибрāхīм Паша. Фетвāта на Шейх-ул-ислям Абдуллах Ефенди е записана на 262-а страница в книгата с фетви **"Бахчет-ул-фетāвā"**. Преводът на фетвāта е както следва:

"Издава се фетвā, че книгопечатането е допустимо (в исляма) и полезно, защото с него ще е възможно да се отпечатат много книги – лесно и за кратко време – за знание, наука и нравственост. И това ще стане причина за по-евтино получаване на полезни книги и тяхното повсеместно разпространение." Тази фетвā е достатъчно доказателство против неправилното твърдението, че "книгопечатането не е от исляма". Думата **"фанатик"**, която използвахме по-горе, означава груб, невеж, деградирал човек, който изтъква отклоненията си идеи и политически възгледи под маската на религиозни знания. Тези хора предават ислямските знания по манипулиран начин, за да аргументират своите зловредни възгледи и еретични убеждения. Те получават сила от своите звания и (вратичките в) някои закони, а болшинството от тях се възползват от вярата на мюсюлманите. Повличайки след себе си големи маси от хора, те стават причина за въстания, сепаратизъм и граждански войни. Най-вредните и опасни сред тях са фанатиците в религията (фалшивите духовници), науката (фалшивите учени) и политиката. Те се опитват да оскверняват вярата и морала на народа чрез рекламиране на чужди идеологии, реформатори в религията и безмезхебници [хора, които не следват нито един от четирите правилни мезхеба]. Правят го, за да достигнат до определени материални облаги и високи постове. Такива хора могат да бъдат класифицирани в три групи:

1) Невежи фанатици – Онези, които приемат себе си за учени и разумни, макар в действителност да са лишени от религиозни и светски познания. Причиняват раздор и лесно могат да бъдат подведени от ислямските врагове, както и да бъдат въвлечени във вредни начинания.

Патрона Халил, Кабакчъ Мустафā и къзълбаша Джелялī (шиит), който се е представял за Мехдī (това са лица от османската история) са фанатици от този род, които са причинили твърде много кръвопролития.

2) Фанатици в религията – Това са лоши и фалшиви хора на религията, които макар да притежават известни познания, казват и вършат или това, което не знаят, или точно обратното на това, което знаят. Вършат тези неща, за да постигнат своите коварни цели и да се домогнат до пари и власт, като с това престъпват границите на ислямската религия. Във вършене на зло и унищожаване на религията се превръщат в примери и лидери за невежите. Към тази категория спадат: Абдуллах ибни Себе (който е отворил големи рани в исляма); Ебū Муслим Хорāсāнī; Хасен Саббах; шейх Бедреддīн (синът на кадията на Самавне); онези, които са издали фетви за убийството на османските султани; Мухаммед, синът на Абдуллах (основателят на голямото фитне (отклонение, заблуда), наречено уахабизъм); Джемаледдīн Афгāнī (началникът на масонската ложа в Египет); масонът Мухаммед Абдух (мюфтията на Кайро) и неговият последовател Рашид Ръзā; Хасен ел-Беннā от Египет; Сеййид Кутб; лекарят Абдуллах Джевдет (ислямски враг в Истанбул); Ахмед Кāдиянī (лицемер, когото англичаните са използвали като кукла, за да унищожат исляма в Индия); пакистанецът Ебу-л-āля Мевдūдī и други подобни; новопоявилите се реформатори, безмезхебници и известният английски шпионин Лоурънс, който е положил усилия за ликвидиране на Османската държава. Тези хора са се опитали да унищожат исляма отвътре, възползвайки се от вярата на мюсюлманите.

В четиридесет и седмо писмо от **“Мектūбāт”** [Писма] великият ислямски учен имāм Ахмед Раббāнī *(рахиме-хуллāху теāлā)* горчиво се оплаква от тези зли хора на религията със следните слова: “Слушането на духовници, тичащи след земно [и четенето на техни книги], е вредно, колкото ядене на отрова. Тяхната вреда е заразна. Те рушат обществата и разединяват народа. Винаги те са били онези, които са причинявали катастрофите в ислямските държави от миналото. Те са били онези, които са отклонявали управниците от правия път. Пейгамберът ни *(салляллāху алейхи ве селлем)* е казал: **“Мюсюлманите ще се разделят на седемдесет и три групи. Седемдесет и две от тях ще отидат в Джехеннема** (Ада)**,** като само една от тях ще се спаси от него**!”** Водачите на всички тези отклонени групи са лошите духовници. Много рядко злото на някой неук фанатик може да зарази друг човек. Невежите и отклонени шейхове в теккетата също спадат към

тази група. Тяхната вреда също е заразна.”

В тридесет и трето писмо имām Раббāнӣ *(рахметуллāхи теāлӣ алейх)* пише: “Пейгамберът ни *(салляллāху теāлӣ алейхи ве селлем)* е казал: **“В Съдния ден най-голямо мъчение** ще се даде на учен, който не се е възползвал от своите знания**.”** Нима не ще е вредно знанието – което Аллāху теāлӣ хвали и е най-ценното нещо – за онези, които го превръщат в средство за постигане на материални облаги, постове и власт? Отдадеността към земното [всичко онова, което става причина за забравяне на Господа] е нещо, което Аллāху теāлӣ изобщо не харесва. Използването на знанието, което Аллāху теāлӣ цени, по начин, който Той не одобрява, е много грозно. Това е форма на оскърбяване на ценените и оценяване на необичаните от Него неща. Или по-ясно казано, това е опълчване срещу Аллāху теāлӣ. Преподаването на уроци по религия, изнасянето на лекции, писането и публикуването на книги и списания би било полезно само ако се правят в името на доволството на Аллāху теāлӣ, а не за постигане на позиции, имот и слава. А признакът на това чисто възнамерение е неотдадеността към земното. Духовниците, които са попаднали в тази беда, са в действителност хора на земното. Ето това са лошите учени и най-долните сред хората. Това са крадци на религия и вяра, макар да приемат себе си за ислямски учени, за хора на отвъдното и за най-добри сред хората. Аллāху теāлӣ в 18-о и 19-о знамение на сӯра Муджāделе по смисъл казва: **“Те се мислят за мюсюлмани, но в действителност са изключително големи лъжци. Шейтāнът ги е завладял. Не се сещат за Аллāху теāлӣ и не споменават името Му. Последвали са шейтāна и са станали шейтāни. Ала знайте, че привържениците на шейтāна загубиха.** Хвърлиха се в безкрайно мъчение, оставяйки вечното щастие.” Един от големците е видял, че шейтāнът седи и бездейства. Отишъл при него и го запитал защо не се занимава с мамене на хора. Шейтāнът е отговорил така: “Днешните фалшиви учени – представящи себи си за духовници – ми оказват толкова голяма помощ в заблуждаването на хора, че за мен не остава работа.” Погледнато реално, днешната отпуснатост в изпълняване на повелите на исляма и отдрънпатостта на хората от религията се корени в думите и писанията, казани под завесата (маската) на религията, и в неправилните намерения и цели на тези двуличници. [Истинските духовници в исляма имат три качества: притежание на разум, притежание на знание и притежание на религия. Онзи духовник, който притежава и трите качества, се нарича ислямски учен. Ако едно от тези качества

липсва, не бива да се има доверие в думите на такъв човек. За да може един мюсюлманин да стане ислямски учен, той трябва да се специализира в научните и религиозните познания.]"

Истинските хора на āхирета (отвъдното) са онези от тях, които не обичат земното, не гонят материални облаги, високи постове и известност, и не желаят да заемат ръководни позиции. Те са наследниците и пълномощниците на пророците *(алейхимусселя̄м)*. Те са най-добрите сред всички създания. В Съдния ден тяхното мастило ще се претегли с кръвта на шехӣдите (мъче-ниците), жертвали техния живот за Аллā̄ху теā̄ля̄, и мастилото ще натежи повече. Именно това са личностите, които са похвалените в хадӣса **"Сънят на учените е ибā̄дет."** Тези хора са осъзнали красотата на безкрайните блага на āхирета и са видели грозотата на земята и нейното зло. Те знаят, че āхиретът е вечен, а земята е преходна и кратковременна; оставили (обърнали са гръб на) нетрайните, бързопроменящи се и свършващи неща и са прегърнали (поставили за цел) вечните, неразвалящите се и несвършващи красоти. Осъзнаването на величието на āхирета става чрез проумяване на безкрайното величие на Аллā̄ху теā̄ля̄, а осъзналият величието на āхирета изобщо не би отдал значение на земята, защото земният и отвъдният живот са като две противоположности. Който зарадва едната от тях, автоматично ще е разсърдил другата. Отдаващият значение на земното ще е обидил отвъдното, а нехаресващият земното ще е отдал значение на отвъдното. Едновременното отдаване на значение или унижаване на двете неща е невъзможно. Две противоположности не могат да бъдат събрани на едно място [огънят и водата, например].

Поради множество причини и ползи, някои тасаввуфски големци – след пълното забравяне на света и себе си – започват за пред другите да се представят като хора на земното. Другите си мислят, че тези големци обичат и искат земното, но реално в тях не е останала никаква обич и желание за земно. За тях е 37-ият āйет на сӯра Нӯр, където по смисъл се казва: **"**Търговията и продажбата на тези хора изобщо не ги отвлича от споменаването на Аллā̄ху теā̄ля̄." Изглеждат обвързани към земното ала в действителност нямат никаква връзка с него. Хāджe Бехāуддӣн Накшибенд Бухāрӣ *(куддисе сиррух)* е казал: "В блажена Мекка, на пазара в Минā, видях един млад търговец, който извършваше покупко-продажба на стойност 50 000 жълтици, но междувременно сърцето му не забравяше Аллā̄ху теā̄ля̄ дори за миг."

3 – Фанатици в науката [фалшиви учени] – Това са онези, които

имат университетски дипломи и се представят за учени. Те говорят и пишат измислици, кичейки ги с имена като "наука", "медицина" или "съвременни познания". Правят го с цел да унищожат вярата на младежите и да ги отделят от религията. Твърдят, че ислямските книги не съответстват на науката и че е изостаналост да се вярва и да се живее съгласно тях. Както фанатиците [фалшивите учени] в религията променят ислямските знания, така и фанатиците в науката променят научните знания и атакуват исляма. Разумен човек, който познава исляма обстойно и е усвоил знанията, които се преподават в университетите, веднага разбира, че твърденията на тези фалшиви учени не съответстват на науката и че си нямат на понятия нито от наука, нито от религия. Въпреки това младите хора и учениците се подвеждат от званията и титлите на тези хора, вярват на техните лъжи и попадат в бедствие. Това довежда до разединение в ислямската общност. Подробни обяснения относно фалшивите учени има в турската книга **"Se'âdet-i ebediyye"** [и английския ѝ превод **"Endless Bliss"**].

И трите групи фанатици, както е обяснено по-горе, са нанесли голяма вреда на ислямските страни и чистата ислямска религия. И все още продължават да вредят! Такива мунāфъци (лицемери) и зъндъци [ислямски врагове, предста-вящи себе си за мюсюлмани] съществуват и днес. Опитват се да унищожат исляма отвътре. Хвала на Аллāху теāлāя, че вече загубиха много от предишната си мощ! Днес, както и Аллāху теāлāя повелява, ислямският свят се стреми да научи всички тънкости в науката. Мюсюлманите знаят, че това е единственият начин за достигане до научното и технологично равнище на Запада. За жалост, мюсюлманите, които в Средновековието са били първенци в знанието и науката, в последно време доста поизостанаха. Това е резултат от интригите и лъжите на ислямските врагове, както от и пренебрегването на заповедите на религията.

Всичко това показва, че ислямската религия е съвършена във всяко едно от-ношение и че напълно съответства на условията на двадесет и първи век. Тя повелява знание, наука и справедливост, и забранява мързела. Основава и покровителства социалния ред, който е започнал да се установява в Европа едва след XIX век. В тази книга няма достатъчно място за подробна информа-ция на тази тема. Нашите братя мюсюлмани, както и последователите на дру-гите религии, които се интересуват и искат да опознаят исляма, могат да нау-чат връзката между ислямската религия и социалния ред от книгата "**Se'âdet-i**

Ebediyye". Препоръчваме на тях да я прочетат. [Тя е преведена на английски под името **"Endless Bliss"**.]

КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН

Думата "ислям" на арабски език означава "подчинение, постигане на щастие" и в същото време – "мир". Имām а'зам *(рахиме-хуллāху теа-ля̄)* определя исляма като "подчинение на заповедите на Аллāху теāля̄".

Ако горните определения бъдат прочетени внимателно, ще стане ясно – от само себе си – какъв трябва да бъде добрият мюсюлманин. Нека да повторим пак:

Мюсюлманинът, преди всичко, е физически и духовно чист. Нека започнем – от тези две неща – с физическата чистото:

На различни места в Корāн-и керīм Аллāху теāля̄ по смисъл казва: "Обичам чистите!" Мюсюлманите не влизат в джамиите и домовете си с обувки. Техните килими и постелки са чисти. В къщата на всеки мюсюлманин има хамам (баня). Техните тела, дрехи и храни са винаги чисти и затова те не разпространяват микроби и болести. Във Версайския дворец, с който французите се хвалят пред света, няма дори една баня. През Средновековието французите – тъй като нямали тоалетни в къщите си – всяка сутрин са вземали нощното гърне, в което се изхождали нощем, заедно с шише за питейна вода, и отивали до река Сена. Първо са наливали вода за пиене, а после са изсипвали съдържаните на гърнето в същата река. Тези редове са буквално преведени от френската книга "Питейна вода" **(L'Eau Potable)**. Един немски свещеник – който е дошъл в Истанбул във времето на султан Сюлейман Законодателя – в своята книга, написана предполагаемо около 967 [1560] г., казва: "Тукашната хигиена ме възхити. Всички хора се мият пет пъти на ден. Всички магазини са чисти и по улиците няма никаква мръсотия. По дрехите на продавачите няма дори и едно малко петънце. Наред с това тук има сгради, наречени хамами. В тях има топла вода, с която хората си чистят телата. За разлика от тях, нашите хора са мръсни и не знаят как да се къпят." Европейците се научили да се къпят от мюсюлманите – чак след векове.

Днес обаче в публикуваните книги на чужденци, които са пътували из държавите, наричани "мюсюлмански", пише: "Когато отидем в някоя източна страна, най-напред долавяме смрад на риба и смет. Мръсно е навсякъде, а плюнки са осеяли пътищата. Тук-таме могат

да се забележат купчини смет и трупове на животни. Човек се чувства отвратен, когато преминава през източните страни, и разбира, че мюсюлманите не са чисти, както твърдят самите те.” Днес в страните, носещи името “ислямски”, освен, че знанията за вярата са изопачени [т.е. освен, че преобладаващото население следва отклонените течения и разпространява тези опасни убеждения], там не се отдава нужното внимание и на хигиената. Но тук вината не е в религията, а в хората, които са забравили, че в чистотата е същността на исляма. Бедността не е причина за липса на хигиена. Нима плюенето по земята и замърсяването на околната среда имат нещо общо с материалното благополучие? Причинителите на тази мизерия са едни нещастници, които са забравили, че хигиената е повеля на Аллāху теāлā. Ако всеки мюсюлманин познаваше своята религия както трябва и я практикуваше, тези нечистотии щяха автоматически да изчезнат и чужденците, посещаващи мюсюлманските страни, щяха да се възхитят на тяхната чистота, както се възхищавали на средновековните мюсюлмани.

Истинският мюсюлманин е чист и полагащ големи грижи за своето здраве. Той никога не пие алкохолни напитки, които са всъщност вид отрови. Той не консумира и свинско месо – забранено от исляма – защото то крие различни опасности и вреди. Установено е, че вирусът на заразната и смъртоносна болест **“СПИН”** се намира у прасетата. Вирусът е открит в содомити.

Пейгамберът ни *(салляллāху алейхи ве селлем)* е похвалил медицината по различни начини. Един пример за това са думите му: **“Знанието е два вида: знание за тялото и знание за религията.”** Т.е. най-необходимите знания са религиозните (които пазят душата) и тези за здравето (които пазят тялото). С това той е повелил, че трябва – преди всичко – да се работи за здрава душа и тяло. Ислямът е заповядал да се изучат знанията за тялото, преди тези за религията, защото всички праведни дела могат да бъдат извършени със здраво тяло.

Днес във всички университети се учи, че медицинската практика се състои от две части – хигиена (профилактика) и лечение. Първата има предимство пред другата. Основната задача на медицината е да предпази хората от болести и да ги поддържа здрави. Дори болният човек да се излекува, той – в много от случаите – остава с някакъв недостатък и не може да си възвърне предишната форма. Ето, ислямът гарантира първата част на медицината – хигиената. Във втората част на книгата **“Мевāхиб-и ледуннийе”** е доказано със свещени āйети,

че Кора̄н-и керӣм насърчава и двете части на медицината.

Пейгамберът ни *(салляла̄ху алейхи ве селлем)* и византийският император Ираклий си пращали взаимно писма и вестоносци. Един път Ираклий е изпратил множество подаръци и един лекар сред тях. Когато лечителят е пристигнал в Медина, казал на Пейгамбера ни *(алейхисселя̄м)* следното: "Господине! Негово величество императорът ме изпрати при Вас на служба. Ще се грижа безплатно за вашите болни!" Пророкът *(салляла̄ху теа̄ла̄ алейхи ве* селлем) е приел това и наредил да му осигурят дом. Мюсюлманите ежедневно са започнали да му носят вкусна храна и разнообразни питиета. Изминали дни и месеци, но нито един от тях не се е разболял и дошъл на лечение. Най-накрая лекарят се е засрамил и поискал разрешение от Пророка ни *(алейхи*села̄м) за тръгване. "Господине! Дойдох тук да Ви служа. Изминаха дни и месеци, но досега не дойде нито един болен човек. Бездействах, ядох, пих и живях в удобство. Нека вече да си тръгна!" – казал той. Пейгамберът ни *(алей*хиссаля̄ту весселя̄м) отговорил: **"Ти си знаеш. Но ако останеш още** – то (знай, че) за мюсюлманите е задължение да служат на гостите **и** да им поднасят нещо (за ядене и пиене)**. А ако си тръгнеш – на добър път! Но знай само това, че дори да останеш тук с години,** нито един (мюсюлманин) няма да дойде при теб, защото моите сподвижници не се разболяват! Ислямската религия е показала пътя към доброто здраве. Те обръщат голямо внимание на чистотата. Не ядат нищо**,** преди да са огладнели **и ст**ават от трапезата, преди да са се наситили**."**

С тези думи не искаме да кажем, че мюсюлманите изобщо не се разболяват, но онзи вярващ, който обръща внимание на хигиената и здравето си, остава здрав и не се разболява лесно. Смъртта е истина. Никой не може да се спаси от нея и всеки ще умре от някаква болест, но поддръжката на здравето до онова време е възможна само с отдаване на значение на заповедите и чистотата, повелена от исляма.

През Средновековието – когато християнството е изживявало своя пик – всички големи учени в медицината са били мюсюлмани и европейците са ходели в Андалусия за медицинско образование. Ваксината срещу едра шарка е открита от турци мюсюлмани. Дженър е научил за нея от турците и я занесъл в Европа едва през 1211 [1796] г., когато несправедливо е получил званието "Откривател на ваксината срещу вариола". В онези дни Европа е тънела в мрак и хората масово са умирали от болести. Кралят на Франция Луи XV е починал от едра шарка през 1774 година. Европа дълго време е била покосявана

от чума и холера. Когато Наполеон **I** е обсадил крепостта Акка – през 1212 [1798] г. – сред армията му се е разпространила зараза от чума и той е останал безсилен пред нея. Принудил се да иска помощ от турците мюсюлмани, враговете му. В една френска книга от онова време пише така: "Турците приеха нашите молби и ни изпратиха медици. Те бяха с изключително чисти дрехи и сияйни лица. Първо отправиха молитва (ду'ā), а после измиха ръцете си с вода и сапун продължително време. Срязаха с ланцети бубоните (подутините) по телата на болните, прочистиха течностите в тях и ги измиха. След това настаниха пациентите в отделни помещения и инструктираха здравите да не се доближават до тях, доколкото е възможно това. Изгориха дрехите на болните и ги облякоха в нови. Накрая измиха ръцете си отново, изгориха алое в стаите на болните, изпълниха молитва и си тръгнаха, без да приемат пари или подаръци от нас."

Това показва, че допреди две столетия западняците са били напълно безпомощни срещу болестите, а чак след това са научили за съвременната медицина от мюсюлманите. После самите те – правейки нови експремиренти [т.е. полагайки усилията, които Корāн-и керīм повелява] – са напреднали в нея.

Що се отнася до душевната красота, мюсюлманите без съмнение трябва да притежават красив нрав и достойнство. Ислямската религия е морал и благородство – от начало до край. Невероятно висока е степента на добротата, справедливостта и щедростта, които ислямът повелява да оказваме и към приятели, и към врагове. Събитията през всички тези четиринадесет века са показали този факт много ясно дори и на недоброжелателите. Нека да спомена едно доказателство от безброй такива:

В един съдебен запис отпреди двеста години, фигуриращ в архивите на музея в Бурса, пише: "Мюсюлманите построили джамия до еврейския квартал в Алтъпармак. Евреите обаче са вдигнали претенция, че парцелът е тяхна собственост и нещата достигнали до съда. След като се е установило, че парцелът е юдейска собственост, съдът решил да събори джамията и да предостави парцела на юдеите, при което решението е било изпълнено." Вижте каква справедливост само!

Пророкът ни *(салляллāху алейхи ве селлем)* е казал: **"Бях изпратен да д**опълня добрите нрави, да разпространя красивата нравственост по света." Друг хадīс-и шерīф гласи: **"Онези сред вас, които имат** красив нрав**,** притежават силна вяра**."** Дори вярата се измерва с нравствеността.

Духовната чистота е от съществено значение в исляма. Човек,

който лъже, мами, угнетява, върши несправедливости, не помага на своите братя по религия, възгордява се и мисли само за лични облаги – колкото и ибāдети (поклонения) да извърши – пак не ще стане истински мюсюлманин. В първите три знамения на сӯра Мā'ӯн по смисъл се казва: "О, Пейгамбере Мой! Видя ли ти онзи, който отрича Съдния ден, онзи, който с грубост и укор пъди сирака и присвоява (краде) правото му (т.е. онова, което е негово право)**, не храни бедния и не насърчава и другите да вършат добро към бедните?**" Поклоненията на подобни хора не се приемат. В ислямската религия отбягването на забраните (харāмите) – като по ред на значимост – стои преди изпълняването на заповедите (фарзовете), т.е. то заема първо място. Истинският мюсюлманин – преди всичко – е съвършен и зрял човек, усмихнат, сладкодумен и винаги правдив. Той никога не се ядосва. Расӯлюллах *(салляллāху теāлā алейхи ве селлем)* е казал: **"Човек, на когото е дадена кротост, са му дадени земните и āхиретски до**брини."

Мюсюлманинът е изключително скромен. Изслушва всеки, който е дошъл за помощ, и помага ако това е по негови възможности.

Мюсюлманинът притежава достойнство и учтивост. Обича семейството и страната си. Пейгамберът ни *(салляллāху теāлā алейхи ве селлем)* е казал: **"Любовта към страната е** (т.е. произлиза) от вярата." Ето защо, когато държавата воюва с нападатели, мюсюлманинът на драго сърце служи като войник. В произведението на немския свещеник от 1560 г. – което споменахме малко по-горе – пише още: "Сега проумях защо турците мюсюлмани ни побеждават във всеки военен поход. Винаги щом има война, мюсюлманите веднага грабват оръжие и се бият с любов; умират в името на родина и религия. Те приемат, че умрелите във война, ще отидат в Рая. При нас – за разлика от тях – когато има вероятност от война, всеки търси къде да се скрие, за да не участва в армията. А наетите насила – както е известно – не се бият с желание."

Аллāху теāлā по много добър начин е обяснил в Корāн-и керīм какви иска да бъдат Неговите раби. В свещените āйети от 63-и до 69-и āйет на сӯра Фуркāн по смисъл се казва: "[Достойните] раби на Рахмāн [Аллāху теāлā, Който проявява голяма милост към рабите] са тези, които ходят по земята със скромност и достойнство. А когато невежите отправят думи към тях [т.е. когато се опитат да ги подразнят]**, те им отговарят с хубави думи, като "мир вам" и с вярност се пазят от греха. Те прекарват нощта, пр**авейки къям и седжде на Господа си [кланяйки намāз]. [Възхваляват Го.] И казват: "Господи**, отклони от**

нас мъчението на Ада! Наистина Неговото мъчение е продължително [вечно] и болезнено. Без съмнение колко лош е той [Адът] като обиталище и пребивание!" И когато харчат те нито прахосват, нито скъперничат, а поемат средния път между тях и не престъпват ничие право. Те не съдружават с нищо Аллах. И не отнемат живот – Аллах е възбранил [сторил харām] това, освен по право. [Наказват само виновните.] И не вършат прелюбодеяние."

От 72-и до 74-и āйет на същата сӯра по смисъл се казва (меāл): **"**[Обичаните и достойни раби на Аллāху теāля̄] не свидетелстват с измама. Отбягват безполезните и вредни дела. И ако случайно се срещнат с такова безполезно и трудноизпълнимо дело, те се отвръщат от него и с достойнство се отдалечават. Когато им се напомнят знаменията на Аллах, не остават пред тях глухи и слепи. И казват: "О, Господарю наш! Дари ни с такива праведни жени и деца, които да бъдат радост за очите ни! Стори ни предводители на страхуващите се от неподчинението към Аллах!"

Освен това във втори и трети āйет от сӯра Сāф по смисъл се казва: **"О, вя**рващи! Защо говорите онова, което не вършите**? Да говорите онова, което** не вършите**, предизвиква голям гняв** у Аллах." Това показва, че ако човек обещае нещо, което няма да може да изпълни, ще стане лош човек при Аллах.

Истинският мюсюлманин оказва изключително уважение към своите родители, учители, командири, управляващи и закони. Не се занимава с безполезни неща, а обръща внимание само на необходимите такива. Не играе хазарт и не прахосва време.

Истинският мюсюлманин изпълнява своите ибāдети (религиозните си задължения) подобаващо и изразява благодарност към Аллāху теāля̄. Той не върши ибāдети само и само, за да каже, че ги е направил, а ги отслужва с голямо желание и любов. Ако един човек се страхува от Аллāху теāля̄ това означава, че Го обича много. Както човек не иска да вижда своя любим да страда и се страхува от това да му причини болка, така и нашите ибāдети трябва се изпълняват по начин, който да разкрива обичта ни към Него. Благословиите на Аллāху теāля̄ – с които ни е дарил – са толкова многобройни, че дълга на благодарност към Него може да се опита да се плати само с дълбока обич и отслужване на поклонения от сърце. Има различни видове поклонения. Една част от тях, както казахме и по-горе, са между Аллāху теāля̄ и раба. Аллāху теāля̄ може да опрости онези, които имат недостатъци в ибā-

детите. Зачитането на правата на другите (на всички създание) обаче също е вид ибāдет. Аллāху теāля̄ никога няма да прости на онези, които причиняват зло на останалите и престъпват техните права, докато собствениците на тези права не ги опростят.

Следните хадӣс-и шерӣфи се намират в четвъртия том на **“Еши’ат-ул-лемеāт”** – персийското разяснение на известната книга **“Мишкāт-ул-месāбих”:**

1 – Аллāху теāля̄ не проявява милост към този**,** който не проявява милосърдие към хората**.**

2 – Помогнете на угнетения **и** на угнетителя като предотвратите гнета!

3 – Ако девет десети от парите за закупуване на една риза са от халял, а една десета от харāм**,** Аллāху теāля̄ няма да приеме намāза с тази риза.

4 – Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина – той не го угнетява, притичва му се на помощ **и н**е го подценява. За всеки мюсюлманин животът, имотът и честта на другите мюсюлмани са неприкосновени.

5 – Кълна се в Аллах, че вярата на никой от вас няма да е пълна, докато не заобича за своя брат онова, което обича за себе си.

6 – Кълна се в Аллах, че онзи, от чието зло не е сигурен съседът му**,** няма вяра [не е истински мюсюлманин]**.**

7 – Няма вяра онзи, в чието сърце няма милост. [Т.е. вярата в него не е пълна, зряла.]

8 – Аллāху теāля̄ проявява милост към онзи, който е милостив към хората.

9 – Не е от нас този, който не проявява милост към по-малките и не уважава по-възрастните**.**

10 – Когато онзи – който (на младини) е проявявал милост и е помагал на възрастните – остарее, Аллāху теāля̄ ще дари и него с помощници.

11 – Аллāху теāля̄ обича онзи дом**, в ко**йто има сирак**,** на когото се прави добро.

12 – Ако човек накара да млъкне онзи, който злослови при него, Аллāху теāля̄ ще му помогне **и** в двата свята. А не го ли стори**, имайки сила за т**ова, Аллāху теāля̄ ще го накаже и в земния**, и** в отвъдния живот.

13 – Човек, който види срамно нещо **в** свой брат по религия, но го прикрие, ще е все едно изкарал от гроба живозаровено момиче**, както са пр**авели [погребвали] арабите преди исляма, т.е. [все едно ще] е

спасил живота му**.**

14 – По-добрият от двама приятели **–** при Аллāху теāля̄ **–** е онзи, който върши повече добро на другия.

15 – Дали човек е добър или лош проличава от това дали съседите му [мюсюлмани] го харесват или не.

16 – Адът е място**, където ще отиде човек**ът**, който** с език накърнява **с**ъседите си, дори и да кланя много намāз, да говее много **и** да дава много милостиня (садака)**. А мястото на онзи, който има малко намāз, орудж и садака, но не** наранява с език съседите си, е Дженнетът.

17 – Аллāху теāля̄ е дал земно и на приятелите Си (любимите Си раби)**, и на враговете Си, но красив нрав е дал само на** Своите любимци**.** [Оттук става ясно, че са верни думите "Надяваме се, че неверниците с добър характер ще получат възможност да станат мюсюлмани, когато наближи смъртта им."]

18 – Ако човек е посегнал нечий чест и имущество**,** севāбите му (наградите за добрите дела) **– в Съдния ден –** ще бъдат дадени на угнетения. Ако няма ибāдети и добри дела (за даване) **–** ще нарами греховете на онеправдания**.**

19 – Лошият нрав е най-големият грях при Аллāху теāля̄.

20 – Ако някой се радва, когато необичан от него човек бъде застигнат от беда, то Аллāху теāля̄ ще му изпрати същото тегло**.**

21 – Двама човека влязоха в джамията и откланяха намāз. После им беше поднесено за ядене, но те отвърнаха, че говеят. След като си поприказваха известно време, станаха и тъкмо се канеха да тръгнат, когато Пророкът ни *(салляллāху теāля̄ алейхи ве селлем)* – в обръщение към тях – каза: **"Отслуж**ете своите намāзи отново и говейте отново**, защото одумахте някого.** [Споменахте негов недостатък.] Злословенето премахва севāба на ибāдетите."

22 – Не завиждайте! Както огънят унищожава дървото, така и завистта заличава севāбите на човека**.** [Да завиждаш означава да желаеш човекът, на когото завиждаш, да загуби благословиите, с които Аллāху теāля̄ го е дарил. Но ако не желаеш той да ги загуби, а просто искаш да ги имаш и ти, това чувство се нарича благородна завист (и не е грях). А ако искаш даден човек да се спаси (изчисти) от лош нрав или вреден навик, то това се нарича "усилие, старание, усърдие в името на Аллāху теāля̄".]

23 – Човекът с красив нрав ще постигне добро и в земния**, и** в отвъдния живот.

24 – Аллāху теāлā няма да въведе в Ада онзи раб, когото е дарил с красиво лице и добър характер**.**

25 – Пророкът ни *(салляллāху алейхи ве селлем)* каза на Ебӯ Хурайра *(радия*ллāху анх):

- Бъди с добър нрав!

- Какво е добър нрав? – запита сподвижникът.

- Сближи се и наставлявай онзи, който се отдалечава от теб и прости на онзи, който те угнетява. И дай в изобилие имущество, знание и (окажи) помощ на онзи, който те лишава от тях**."**

26 – Дженнетът е място, където ще отиде човек, който е чист от възгордяване, предателство и дълг.

27 – Веднъж Пейгамберът ни *(салляллāху алейхи ве селлем)* не е приел да води погребалния намāз на човек с дългове. Сахāбин [мюсюлманин, видял Мухаммед *(алейхисселя̄м)*] на име Ебӯ Катāде *(радияллāху анх)* е поел въпросните дългове върху себе си и чак тогава Пророкът ни *(салляллāху алейхи ве се*ллем) се съгласил.

28 – Не бийте своите жени! [Не правете и не говорете неща, заради които те ще страдат.] Те не са ваши роби.

29 – Най-добрият измежду вас при Аллāху теāлā̄ е онзи, който е най-добър спрямо съпругата си. А аз съм най-добрият спрямо съпругата си измежду вас.

30 – Най-добрият сред вас във вярата е онзи, който има най**-красив нрав и се отнася** най**-меко с жена си.**

Повечето от посочените хадӣс-и шерӣфи са от книгата **"З**евāджир" (непосредствено преди частта "ихтикāр") на великия ислямски учен Ибни Хаджер Меккӣ *(рахметуллāхи алейх)*. Те са източниците на красивия ислямски морал. Ислямските учени са извлекли различни закони от тези хадӣс-и шерӣфи, някои от които са следните:

1 – Харāм е за мюсюлманин в дāр-ул-харб (страна, която не се управлява според законите на исляма) да посяга на имота, живота и честта на тамошните хора. Не бива да се противи на техните закони и да се ползва с измама при покупко-продажба и на други места.

2 – Посягането на имота на неверника и нараняването на сърцето му е по-голям грях от отнемане на имота на мюсюлманина. Жестокостите към животните пък са по-голям грях от жестокостите спрямо хората и неверниците.

3 – Харāм е да се взема чужд имот и да се ползва без разрешение, дори да се връща обратно невредим.

4 – Ако човек отложи изплащането на своя дълг с един час, когато разполага с необходимите средства за това, той ще стане угнетител и грешник. Във всяка една секунда ще се намира под проклятие. Неизплащането на дълга е такъв грях, че продължава да се пише [нараства непрекъснато] дори и по време на сън. Грях е да се изплаща с пари на ниска стойност или с непотребно имущество и ако заемодателят ги приеме с нежелание. Не може да се спаси от греха, докато не се спечели доволството на заемодателя.

От 1400 години насам ислямските учени винаги са говорели за красивия морал на исляма, описвайки го в своите книги. С това те се опитвали да поместят красивия ислямски нрав в умовете и сърцата на младежите. Една от безбройните книги, разпространяващи красивия морал, ще бъде посочена за пример сега.

Книгата **“Мектӯбāт”** на големия ислямски учен имāм Раббāнӣ Ахмед Фāрӯкӣ *(рахиме-хуллāху теāлā)* е много ценна. Той е голям евлия (приближен раб на Аллāху теāлā) и е муджеджидът на второто хилядолетие [по ислямско летоброене]. [Муджеддид – велик ислямски учен и евлия, който изчиства бид’атите (нововъденията) и връща исляма в първоначалния му вид.] Сеййид Абдулхакӣм Арвāсӣ беше професор ординарий по тасаввуф (наука за нравствеността) в най-висшето медресе на Османската държава – **“Медресет-ул-мутехассисӣн”**. Той много често казваше така: “В ислямската религия не е написана по-ценна книга от **“Мектӯбāт”**!” и “След Корāн-и керӣм, книгата на Аллāху теāлā, и хадӣс-и шерӣфите на Пейгамбера ни *(салляллāху* алейхи ве селлем) най-ценната и високопоставена книга е **“Мектӯбāт”** на имāм Раббāнӣ.”[1]

В 76-о писмо от първия том на **“Мектӯбāт”** се казва:

“В седми свещен āйет на сӯра Хашр по смисъл се казва: **“И каквото ви** даде Моят Пророк – вземето го. Подчинете се! Отбягвайте онова, което той ви възбрани!” За спасение от гибел в този и от мъчение в отвъдния свят – както се вижда – са необходими две неща: Стриктно следване на заповедите и отбягване на забраните. Това се нарича “следване на исляма”. По-важната и необходима от тези две части е втората. Отбягването на забраните се нарича **“вера’ ”** и **“таквā”**. Веднъж в присъствието на Расӯлюллах *(салляллāху але*йхи ве селлем) са казали, че един човек върши много ибāдети и полага големи усилия, а друг пък се въздържа

1 Имāм Раббāнӣ е бил роден в индийския град Серхенд през 971 [1563] г. и починал там през 1034 [1624] година. Абдулхакӣм Арвāсӣ е бил роден във Ван (град в Източна Турция) през 1281 [1865] и почина в Анкара през 1362 [1943] година. Гробът му е в Баглум.

изключително от забранените неща. Тогава той *(алейхиссалāту весселāм)* е заявил: **“Нищо не може да бъде като в**ера’.” Т.е. отбягването на забраните е по-ценно. В един хадĭс-и шерĭф се казва: **“Вера’та е стълб**ът на вашата религия**.”** Хората могат да превъзхождат мелāикетата (ангелите) и да напреднат само с вера’, т.е. напредването зависи от нея. Мелāикетата също се подчиняват на заповедите, но те не напредват. Следователно най-необходимо неща е стриктното отбягване на забраните. Най-ценното нещо в исляма е таквā̄та; тя е основата на исляма. Вера’ и таквā̄ означават “отбягване на харāмите”. За пълното отбягване на харāмите е необходимо да се страни – сащо така – от прекомерното вършене на мубахи (позволени от исляма неща). Те трябва да се вършат само по необходимост. Ако човек използва мубахите – както си иска или ги върши твърде често – ще започне да прави и съмнителните неща. А съмнителните неща са близки до забранените. Човешкият нефс е алчен (егоистичен) – той е като животно. Онзи, който ходи покрай пропастта, може един ден да падне в нея. За да се постигне истинска вера’ и таквā̄ е необходимо да се вършат мубахите само толкова, колкото е необходимо. Не бива да се превишава границата на крайната необходимост. А при вършене на мубахите [колкото казахме] е необходимо възнамерение за ползване с цел изпълняване на задълженията към Аллāху теāлā̄. Почти невъзможно е постоянното и цялостно отбягване на повечето мубахи – особено в наши дни – но човек трябва поне да отбягва харāмите и да се пази от повечето мубахи. А ако извърши повече от необходимото, трябва да направи тевбе (покаяние) и да знае, че това (прекомерно) поведение е като начало на вършене на харāми. Трябва да се осланяме на Аллāху теāлā̄ и да се молим. Тези покаяния и молби – може би – ще се приемат (от Създателя) като пълно отбягване (вид компенсация) на излишните мубахи и ще спасят човека от вредата на подобни дела. Джа’фер бин Синāн казва: “Свеждането на поглед от страна на грешниците е по-добро от възгордяването на онези, които вършат поклонения.”

Отбягването на харāмите е два вида. Първото е въздържане от грехове, с които се засяга правото на Аллāху теāлā̄, т.е. отбягване на грехове, забранени от Него. Втората част е въздържане от грехове, които нарушават правата на хората и другите същества. Втората част е по-важна, защото Аллāху теāлā̄ не се нуждае от нищо и е много милостив (може да ги опрости), но рабите – от друга страна – се нуждаят от твърде много неща и са свидливи. Расӯлюллах *(с*аллялāху алейхи ве селлем) *е* казал: **“**Онзи**,** който носи върху себе си права на раби

(посегнал е на имота и честта на хората)**, трябва да** ги изплати и поиска прошка (от онеправданите) преди да умре**! Защото в Съдния ден злат**ото и имотът няма да имат никаква стойност. В онзи [Съдния] ден ще се вземат от неговите севāби [от севāбите на престъпилия човешки права]**, д**окато се изплати правото [на угнетения]**. А ако няма севāби,** греховете на потърпевшия ще се натоварят върху него.”

[Ибни Āбидīн *(рахметуллāхи теāлā алейх)* в разяснението на **“Дурр-ул-мухтāр”**, на 295-а страница в темата за възнамерението на намāза, казва: “В Съдния ден, ако угнетеният не прости на угнетителя, седемстотин намāза, които са изпълнени с джемаат (групово) и приети (от Аллāху теāлā), ще бъдат отнети (от угнетителя) и дадени на потърпевшия – за право, колкото един данк.” Един данк се равнява на една шеста от динара, което е около половин грам сребро.]

Един ден Расȳлюллах *(салляллāху алейхи ве селлем)* е попитал Есхāб-и кирāм:

- Знаете ли кой е фалирал?

- Човек, който е останал без пари и имот. – овърнали те.

Тогава Пейгамберът ни *(алейхиссалāту весселāм)* е казал:

- Фалирал е онзи от моята общност**, който в Съдния ден ще намери мн**ого севāби от намāз, орудж и зекят в своята книга с делата**, н**о ще е напсувал, оклеветил, отнел имота**, пролял кръвта или набил някого.** Ето защо севāбите му ще бъдат раздадени на потърпевшите. Ако севāбите се изчерпат**,** преди да са били изплатени правата, тогава греховете на угнетените ще бъдат натоварени върху него и хвърлен в Джехеннема.”

В 98-о писмо на **“Мектȳбāт”** пише: “Расȳлюллах *(салляллāху алейхи ве се*ллем) е казал: **“Аллāху теāлā е** Рафīк. Обича благостта и дарява благите с онова, което не дава на проявяващите твърдост.” Този хадīс-и шерīф се намира в **“Сахīх”** на имāм Муслим.

Пак в **“Муслим”** се предава, че Расȳлюллах *(салляллāху алейхи ве селлем)* е казал на Āише *(радияллāху теāлā анхā)*: **“Прояви благост! Страни от твъ**рдостта и грозните неща! Благодушието краси човека и заличава грозотата.”

В хадīс-и шерīф [поместен в **“Муслим”**] се казва: **“**Онзи, който не проявява благост, не (ще) е извършил никакво добро.”

В хадīс-и шерīф [от **“Бухāрī”**] се казва: **“**Сред вас най-обичам онзи**,** който е с най-красив нрав.”

В хадīс-и шерīф [предаден от имāм Ахмед и Тирмизī *(рахиме-ху-*

муллāху теāля)] се казва: **“Човек, дарен с благост, е дарен** и с земни**,** и āхиретски добрини.”

В хадӣс-и шерӣф [предаден от имāм Ахмед, Тирмизӣ, Хāким и Бухāрӣ *(р*ахиме-хумуллāху теāля)] се казва: **“Срамът е от вярата, а** човек с вяра е в Дженнета. Фухшът (неприличните дела) е зло**, а** злите са в Джехеннема.”

В хадӣс-и шерӣф [сведен от имāм Ахмед и Тирмизӣ] се казва: **“Из-вест**явам ви за човека, за когото е харāм (забранено) да влиза в Джехеннема и за Джехеннема е харāм да го изгаря**. Внимавайте!** Това е му’мин (вярващ)**, който показва благо отношение към хората.”**

В хадӣс-и шерӣф [предаден от имāм Ахмед, Тирмизӣ и Ебӯ Дāвуд] се казва: **“Онези, които са благи,** приличат на човек, който седи върху животното си и държи оглавника му. Ако той поиска да спре животното, то му се подчинява. Ако поиска да го закара на скалите, животното тича натам.”

В хадӣс-и шерӣф [от **“Бухāрӣ”**] се казва: **“Ако не се ядосва човека, който има сила**та да извърши каквото пожелае**,** по време на гняв, в Съдния ден Аллāху теāля ще го повика пред всички (създания) и ще му каже: “Отиди, при която от хӯриите (девойките) в Дженнета искаш.”

[В хадӣс-и шерӣф, фигуриращ във всички сборници, се казва, че] когато един човек е поискал наставление от Расӯлюллах *(салляллāху алейхи ве се*ллем), той му отвърнал: **“Не се ядосвай, не се нерви!”** Когато човекът е повторил въпроса няколко пъти, Пейгамберът ни *(алейхисселя̄м)* е казал същото: **“Не се ядосвай, не се нерви!”**

В хадӣс-и шерӣф [цитиран от Тирмизӣ и Ебӯ Дāвуд] се казва: **“Слушайте,** известявам ви за онези, които ще отидат в Дженнета! Те са слаби, немощни**. Ако се закълнат да направят нещо, Аллāху теāля без съмнение ще изпълни техните клетви. Слушайте,** известявам ви за онези**, които ще отидат в Джехеннема! Те проявяват твърдост, бързат и се възгордяват.”**

В хадӣс-и шерӣф [съобщен от Тирмизӣ и Ебӯ Дāвуд *(рахиме-хумаллāху теāля)*] се казва: **“Ако човек се ядоса,** докато е изправен, да седне. Ако и със сядане не се успокои**,** да легне!”

В хадӣс-и шерӣф [съобщен от Табера̄нӣ, Бейхакӣ и Ибни Асāкир *(рахиме-хумуллāху теāля)*] се казва: “Както алоето разваля меда, така и гневът разваля вярата.”

В хадӣс-и шерӣф [съобщен от Бейхакӣ и Ебӯ Нуайм] се казва: **“Ал-лāху теāля извисява човека, който проявява снизхождение в име-**

то на Аллах. Той вижда сам себе си малък, но в очите на хората е голям. Ако някой се приема за по-високопоставен от другите [т.е. ако проявява високомерие]**,** Аллāху теāля̄ ще го снижи и той ще е малък (долен) в очите на всички. Ще бъде голям [велик] само в свои очи. В действителност той изглежда по-долен от кучето и прасето.”

В хадӣс-и шерӣф [съобщен от Бейхакӣ *(рахиме-хуллāху теāля̄)*] се казва: “Когато Мӯсā *(алейхисселя̄м)* е попитал: “О, Господи! Кой е най-достойният сред рабите Ти?”, [Аллāху теāля̄] е отговорил: **“Този, който прощава, когато има** сила [да накаже]**.”**

В хадӣс-и шерӣф [предаден от Ебӯ Я’ля] се казва: **“Ако човек контролира езика си, Аллāху теāля̄ ще покрие** [прикрие] срамните му неща. Ако контролира гнева си, Аллāху теāля̄ ще оттегли от него мъчението Си в Съдния ден. Ако човек се помоли на Аллāху теāля̄, Той ще приеме неговата молитва.”

Написано е в Тирмизӣ, че когато Му’āвийе *(радияллāху анх)* е изпратил писмо до майката на мюсюлманите Āише *(радияллāху анхā)* и поискал наставление от нея, тя в отговор е казала следното: “Селямът на Аллāху теāля̄ да бъде върху теб. Чух от Расӯлюллах да казва: **“Ако човек потърси** задоволството на Аллāху теāля̄ в нещо, на което ще се ядосат хората, Аллāху теāля̄ ще го опази от тяхната вреда.Ако човек потърси задоволството на хората в нещо, което ще разгневи Аллāху теāля̄, то Аллāху теāля̄ ще остави неговата работа на хората.”

Нека Аллāху теāля̄ да отреди на нас и вас честта да следваме тези хадӣс-и шерӣфи, изречени от Казващия винаги истината [Мухаммед *(алейхисс*елям)]! Опитвайте се да действате в съгласие с тях.

Земният живот е много кратък, а мъченията в отвъдното са твърде горчиви и безкрайни. Предвидливите и разумни хора трябва да се подготвят. Не бива да се подвеждаме от неговите красота и вкус. Ако честта и стойността на хората се оценяваше със земни неща, то онези, които притежават най-голямо земно богатство, трябваше да са по-ценни и високопоставени от всички. Глупост и малоумие е да се мами човек от външния вид на земното. Проумявайки, че това няколкодневно време е голямо благо за нас, ние трябва да полагаме усилие, за да извършим харесаните от Аллāху теāля̄ дела и да прави добро на рабите Му. Има два основни начина за спасение от мъченията в Съдния ден: Първият се състои в отдаване на значение и уважение на заповедите на Аллāху теāля̄, а другият в проявяване на милост и вършене на добро на рабите и създанията Му. Всичко, което е казал верният ни

Пейгамбер *(салляллāху* теāля̄ алейхи ве селлем), е истина; не е шега, забавление или бълнуване. Докога ще продължи този заешки сън с отворени очи, който накрая ще донесе само срам, позор и лишение. В 115-и свещен āйет на сӯра Му'минӯн по смисъл се казва: **"Нима смятате, че ви сътворих напразно? Нима смятате, че няма да** бъдете върнати при Нас?" Знам, че не сте в състояние да се вслушате в подобни слова. Млади сте, кръвта ви кипи и се намирате сред земни блага. Всички се подчиняват на думите ви и може да извършите каквото си пожелаете, но ние написахме всички тези наставления, защото проявяваме милост към вас и искаме да ви сторим добро. Все още не сте пропуснали нищо! Сега е моментът, в който трябва да се покаете и да се помолите на Аллāху теāля̄." Тук свършва преводът на 98-о писмо.

Описвайки тасаввуфа в своята книга **"Ер-рия̄д-ут-тесаввуфийе"**, сеййид Абдулхакӣм Арвāсӣ казва: "Тасаввуф означава да се отърве ш от човешките качества, да се окичиш с ангелските такива и да придобиеш чертите на морала на Аллāху теāля̄". И предава, че Ебӯ Мухаммед Джерӣрӣ е казал: "Тасаввуф е да се украсиш с всички добри качества и да се очистиш от всички лоши."

Мухаммед Ма'сӯм *(рахиме-хуллāху теāля̄)* е синът на великия ислямски учен и муджеддид на второто хилядолетие имāм Раббāнӣ Ахмед Фāрӯкӣ. Той е написал 147-о писмо от персийската си книга **"Мектӯбāт"** до един от индийските управители на име мир Мухаммед Хафӣйе. В това писмо се казва:

"Аллāху теāля̄ да не отклонява нас и вас от пътя на Мухаммед *(алейхисс*еля̄м) – Любимия на Господа на световете и най-високопоставен сред пророците! О, състрадателни братко! Човешкият живот е много кратък. Всичко, което ще ни се случи във вечния отвъден живот, зависи от състоянието ни в земния. Разумният и предвидлив човек – по време на краткия си земен живот – постоянно би вършил дела, които ще станат причина за добър и спокоен живот в отвъдното и би подготвил необходимите за āхиретския пътник неща. Аллāху теāля̄ ви е отредил да управлявате много хора и ви е сторил причина за задоволяване на техните нужди. Благодарете много, че Аллāху теāля̄ ви е дал такава ценна и печеливша задача и се стремете да служите на рабите Му. Знайте, че със служене на рабите на Господаря ще спечелите благословии и в земния, и в отвъдния живот. Знайте, че пътят към любовта на Аллāху теāля̄ е в благото отношение към хората, във вършенето на добро и в помагането на тях с усмихнато лице, сладки

слова и кротост! Не се съмнявайте, че това ще доведе до спасение от āхиретските мъчения и ще увеличи дженнетските благословии! Пейгамберът ни *(салляллāху теāлā̄ алейхи ве селлем)* е оповестил това по много добър начин в следния хадīс-и шерīф:

“Аллāху теāлā̄ създава нуждите на Своите раби и ги изпраща. Най-любимият раб на Аллāху теāлā̄ е този, който служи като средство [става посредник] при достигане на благата Му до рабите.”

По-надолу ще напиша няколко хадīс-и шерīфа, които разкриват стойността на задоволяването на нуждите на мюсюлманите и тяхното радване. Хадīс-и шерīфите хвалят красивата нравственост, благостта, снизходителността и търпението, като насърчават [хората] към тях. Проумейте ги добре! Ако не успеете да разберете смисъла на някой от тях, питайте хората, които познават своята религия и живеят съгласно нея! [Благословените думи на Пейгамбера ни *(салляллāху теāлā̄ алейхи ве селлем)* се наричат “хадīси”.] Прочетете внимателно следните хадīси и се опитайте да се придържате към тях във всички ваши слова и дела!

1 – Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина. Те не се засягат един друг. Ако човек помогне на свой брат по религия в някое дело**,** то и Аллāху теāлā̄ ще го улесни в неговото. Ако някой спаси един мюсюлманин от проблем и го зарадва**,** то и Аллāху теāлā̄ ще го спаси от затруднение в най-тежките моменти на Съдния ден. Ако някой прикрие срамна постъпка или грешка на мюсюлманин**,** то и Аллāху теāлā̄ ще прикрие неговите срамни постъпки и грешки. [Бухāрī, Муслим]

2 – Докато човек помага на свой брат по религия**, то** и Аллāху теāлā̄ ще му помага на него**.** [Муслим]

3 – Аллāху теāлā̄ е създал някои раби, за да задоволяват нуждите на другите и да им помагат. Изпадналите в нужда отиват при тях. За тях няма страх от мъчение в отвъдното. [Таберāнī] ”

4 –Аллāху теāлā̄ – в земния живот **–** е дал много благословии на някои (хора)**. Създал ги е, за да бъдат полезни на рабите Му. Ако те раздават т**ези благословии на рабите на Аллāху теāлā̄**,** техните благословии няма да намалеят. Но ако не ги предават на рабите на Аллāху теāлā̄**,** Той ще ги отнеме от тях и ще ги даде на други. [Таберāнī, Ибни Ебид-дуня.]

5 – Посрещането на нуждите на един брат мюсюлманин е по-печелившо (дело) отколкото десет години **и’тикāф. А един ден и’тикāф –** в името на доволството на Аллāху теāлā̄ **–** отдалечава твърде много от джехеннемския огън. [Таберāнī и Хāким.] [И’тикāф е денонощно оставане в джамия през последните десет дни от месец рамазāн (с цел ибāдет).]

6 – Ако човек извърши някоя работа (т.е. окаже помощ) на свой брат по религия**,** то хиляди мелāикета (ангели) ще се молят за него. За всяка негова крачка, която прави, отивайки на помощ, ще му се опрости по един грях и в Съдния ден ще бъде дарен с блага. [Ибни Мāдже]

7 – Ако някой тръгне да помага на свой брат по религия, при всяка негова крачка ще му бъдат опростени седемдесет гряха и ще бъде дарен със седемдесет севāба. Това ще продължи, докато приключи работа. А когато тя свърши, всички негови грехове ще бъдат опростени. А ако умре по време на това дело**,** ще влезе в Дженнета без да бъде разпитан**.** [Ибни Ебид-дуня]

8 – Ако някой отиде при държавните управници с цел да осигури спокойствие на свой брат по религия или за да го спаси от неприятност – и положи усилие по този път – в Съдния ден, когато краката на всички ще се подхлъзват на моста Сърāт**, Аллāху теāлā ще му помогне** да премине бързо през него. [Табернāнī]

9 – Най-любимото дело при Аллāху теāлā е да се зарадва му'мин (вярващ), като му се даде дреха или като се нахрани, или като се посрещне друга негова нужда. [Табернāнī]

10 – Най-обичаното дело при Аллāху теāлā – след фарзовете **–** е радването на един му'мин (вярващ)**.** [Табернāнī]

[Заповедите на Аллāху теāлā се наричат **"фарзове"**. От този хадīс-и шерīф се разбира, че Аллāху теāлā най-много обича онези мюсюлмани, които вършат фарзовете. Нещата, които са вредни, грозни и забранени от Аллāху теāлā се наричат **"харāми"**. Аллāху теāлā обича повече онзи, който отбягва харāмите, отколкото онзи, който върши фарзовете. Притежанието на красив нрав е фарз, а на лош – харāм. Отбягването на злото е по-ценно и носи по-голям севāб, отколкото да се върши добро.]

11 – Когато някой стори добро на един вярващ, Аллāху теāлā създава от това добро едно мелāике (ангел)**. Този ангел безспир изпълнява ибāдет. Севāбите от т**ези поклонения се дават на човека**,** който щом почине и бъде поставен в гроба, ангелът – сияен и приятен – идва там**. Той** (мъртвецът) – щом види мелāикето – се успокоява и развеселява**, и** го пита: "Кой си ти?" Мелāикето отговаря**: "Аз съм** твоето добро към еди-кой си човек и радостта, която породи в сърцето му. Днес Аллāху теāлā ме изпрати да те зарадвам и да се застъпя за теб в Съдния ден, и да ти покажа мястото в Дженнета."

12 – Попитали Расūлюллах *(салляллāху алейхи ве селлем)*:

- Кои са главните неща, ставащи причина за влизане в Дженнета?

- Страхът от Аллāху теāлā и притежанието на добър нрав. – отговорил той.

- Кои са главните неща, ставащи причина за влизане в Джехеннема?

- Неконтролирането на езика и страстта. [Тирмизӣ, Ибни Хиббāн и Бейхакӣ]

13 – Човекът с най-силна вяра сред вас е онзи, който има най-красив характер и **е** най-благ спрямо жена си. [Тирмизӣ и Хāким]

14 – **Ч**овекът – поради красивия си нрав – ще достигне до най-високите степени в Дженнета (Рая)**.** [Нāфиле] ибāдетите не могат да го докарат до там**.** А лошият нрав **– от друга страна –** влачи човека към най-дълбоките ями на Джехеннема (Ада)**.** [Табераннӣ]

15 – Най-лесният и лек ибāдет е малкото говорене и притежанието на добър нрав. Обърнете внимание на тези мои слова! [Ибни Ебид-дуня]

16 – Един човек е попитал Расӯлюллах *(салляллāху алейхи ве селлем)*: "Кое е най-доброто дело?" **"Да имаш красив нрав"** – отговорил той. Мъжът станал и си отишъл. След малко пак се е завърнал, приближил се към него откъм дясната му страна и запитал: "Кое е най-любимото дело на Аллāху теāлā?" Расӯлюллах *(салляллāху алейхи ве селлем)* пак отвърнал: **"Да имаш добър нрав."** После мъжът е дошъл изотзад и пак попитал: "Кое е най-доброто, най-ценното дело?" Любимият ни Пророк се обърнал към него и казал: **"Не можа ли да разбереш какво означава да имаш добър нрав? Опитай** се**,** колкото можеш, да не се ядосваш на никого!"

17 – Обещавам ви, че ще влезе в Дженнета онзи мюсюлманин, който не спори и не ранява с думи никому, макар че може да е прав. Обещавам ви, че ще влезе в Дженнета човека**, който не лъже, дори на шега или с цел да раз**смее околните. Обещавам ви, че човекът с добър нрав ще постигне високи степени в Дженнета. [Ебӯ Дāвуд, Ибни Мāдже и Тирмизӣ]

18 – В един хадӣс-и кудсӣ Аллāху теāлā по смисъл казва: **"Доволен съм от и**слямската религия, която ви изпратих. [Ще съм доволен от онези, които приемат тази религия и спазват повелите и забраните ѝ. Ще ги заобичам.] Изграждането на тази религия е възможно единствено с щедрост и добър нрав. Ежедневно – с тези две неща – показвайте, че вашата религия **е з**авършена (изградена)**."** [Табераннӣ]

19 – Както горещата вода топи леда, така и добрият нрав топи (унищожава) греховете на човека**. Както оцетът разваля меда и го прави негоден за ядене, така и лошият нрав разваля** (унищожава)

ибāдетите на човека**.** [Табера̄нӣ]

20 – Аллāху теāля̄ обича и помага на хората с благ нрав**, а н**е помага на суровите **и** гневливите. [Табера̄нӣ]

21 – Кой е онзи, за когото е харā̄м (забранено) да влиза в Джехеннема**,** а за джехеннемския огън е забранено да го гори**?** Известявам ви за него**, с**лушайте внимателно! Това са всички онези, които не се ядосват! [Тирмизӣ] [Този хадӣс-и шерӣф е написан и в 98-о писмо, споменато по-горе.]

22 – Мекото държание е голямо добро, дадено от Аллах на Неговия раб. Прибързаността е пътят на Шейта̄на. Това, което Аллāху теāля̄ обича, е благият и спокоен характер. [Ебӯ Йа'ла̄]

23 – Човек **–** благодарение на кротост и сладкодумие – може да достигне до степените на онези, които денем говеят, а нощем кланят намāз. [Ибни Хиббāн]

24 – Аллāху теāля̄ обича онзи, който побеждава своя гняв**, когато е я**досан**,** и се държи благо. [Исфехāнӣ]

25 – Внимавайте! Съобщавам ви! Онзи**, който иска да постигне високите степени на Дженнета,** нека да се държи меко към проявяващия неуважение! Да прости на угнетяващия! Да бъде щедър спрямо стиснатия! Да се грижи за своите другари и роднини, които не го търсят и не питат за него! [Табера̄нӣ]

26 – Да си силен не се изразява в това да победиш някого**. Да си с**илен означава да победиш гнева си. [Бухāрӣ и Муслим]

27 – Онзи**,** който дава селям с усмихнато лице**,** получава севāба на раздаващите милостиня. [Ибни Ебид-дуня]

28 – Следните неща са все милостини**:** Да се усмихне на брат по религия; да се придобият полезни знания; да се възпира от вършене на зло; да се посочи на чужденците търсените от тях места; да се премахнат от улиците камъни, тръни, кокали и подобните на тях грозни, мръсни и вредни неща**,** и да се дава на другите вода за пиене**.** [Тирмизӣ]

29 – **"Има такива палати в Дженнета, че човек**а**, който е в тях, може да види всяко място, което пожелае, и да се покаже на всяко място, което пожелае".** Когато Ебӯ Ма̄лик-ил-Еш'арӣ е попитал: "О, Расӯляллах! На кого ще бъдат дадени такива палати?", Пророкът ни *(алейхисселя̄м)* отговорил: **"На онези, които** говорят с благи думи**, щедри** са и размишляват над **с**ъществуването и величието на Аллāху теāля̄, и Му се молят, докато другите спят."

Споменатите хадӣс-и шерӣфи ги взех от книгата **"Тергӣб и Тер-**

хӣб”, която е един от най-ценните сборници с благословени хадӣси.

Нека Аллāху теāля̄ да ви отреди живот, съгласуван с горепосочените хадӣс-и шерӣфи! Погледнете себе си! Ако живеете съобразно тях – благодарете на Аллāху теāля̄! А ако изпадате в състояния, несъответстващи на тях – молете се Аллāху теāля̄ да ги поправи! Ако делата и действията на човека не са съвместими с тях, за него ще е голямо благо ако осъзнае собствените си пропуски и помоли Аллāху теāля̄ за тяхното коригиране. Човек, който не живее според тях и не съжалява за това, има много слаба връзка с ислямската религия. Ние трябва да се осланяме на Аллāху теāля̄ от изпадане в такова грозно положение! Стих:

Поздравления за онези, които това велико благо са постигнали.
И горко им на сиромасите, които са го пропуснали!

Преводът от **“Мектӯбāт-и Ма’сӯмиййе”** свършва тук.

Хадӣс-и шерӣфите, споменати по-горе, заповядват мюсюлманите да се държат добре един с друг и да живеят като братя. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича **“кя̄фир”**. Мюсюлманите трябва да се отнасят добре и с неверниците, и да не им вредят, с което ще покажат на тях, че ислямската религия е повелила красивия нрав, братския живот и полагането на усилия за земния живот. Ето така рабите, които обичат добротата, с желание и любов ще приемат исляма. Джихāдът е фарз. Държавата осъществява джихāда не само с оръжия и мечове, а и със студени войни, пропаганди и медии. Мюсюлманите правят джихāд с красив нрав и вършене на добро, защото “да се прави джихāд” означава “да се призоват хората към исляма”. Както се вижда, доброто отношение към неверниците също е вид джихāд и е фарз за всеки мюсюлманин.

Мухаммед Ма’сӯм Фāрӯкӣ *(рахиме-хуллāху теāля̄)* е авторът на дългото писмо, което ви цитирахме по-горе. Той е един от най-големите ислямски учени и евлии *(каддесаллāху теāля̄ есрāрехумул азӣз)*. Родил се е в град Серхенд, Индия, през 1007-а г. по Хиджра и починал пак там през 1079 [1668] г. Гробът му се намира в голямото тюрбе на няколкостотин метра от тюрбето на баща му [имāм Раббāнӣ]. Чрез безброй писма той е наставлявал хиляди мюсюлмани, управници, както и владетеля на онова време – султан Āлемгӣр Еврензӣб *(рахиме-хуллāху теāля̄)*. Полагал е усилия, за да постигнат те братски чувства, добри нрави, взаимопомощ, леснина и спокойствие в земния и щастие в отвъдния живот. Над 140 000 души, бивайки в негова компания и присъствайки на уроците му, са достигнали до високите

степени на тасаввуфа и са станали евлии. Освен тези избрани ученици, броят на онези, които са коригирали своите вяра и морал чрез него, е надхвърлял стотици хиляди. Повече от четиристотин души от евлиите, превъзпитани от него, са достигнали до степента "иршāд" [степента да напътват другите]. И всеки от тях е спасил хиляди хора от гибел, невежество и заблуда в градовете, в които са били изпратени. Шестимата му синове също са станали големи учени и евлии, както и всички негови внуци, и оставили след себе си множество ценни книги, осветяващи пътя на всички хора.

Истинският мюсюлманин не вярва в суеверия. Той не обръща внимание на магии, нещастия, предсказания, муски, които съдържат неща различни от свещените āйети на Корāн-и керīм, сини мънисти, гадателство и подобни на тях неща. Той не вярва, че те винаги могат да окажат влияние. Не отдава значение на паленето на свещи върху гробове и връзването на конци и тел. Той само се смее на шарлатаните, които казват, че проявяват керāмети. В действителност повечето от тези суеверия са вкарани в исляма от другите религии. Великият ислямски учен имāм Раббāнī *(рахиме-хуллāху теāлā)* отговаря по следния начин на онези, които очакват да видят керāмети от ислямските учени: "Хората чакат да видят керāмети от духовниците. Някои от тях нямат керāмети, но са по-близо до Аллāху теāлā от други. Най-големият керāмет е доброто изучаване на исляма и воденето на живот в съответствие с него."

Последните изследвания в университета в Станфорд (Америка) показват, че някои хора притежават така наречено "шесто чувство", позволяващо им да вършат необикновени неща, като да броят предмети в затворена кутия, да прочитат написаното в затворен плик, да се свързват с хора, които са далече от тях, или да четат мисли. Хора от всички раси и религии са били присъединени към експеримента и всички са постигнали същия успех, независимо от тяхната религия и раса. В Далечния изток (Китай и Индия) се срещат някои китайски гадатели и индийски факīри, които имат невъобразими умения. Сред тях има такива, които сякаш летят във въздуха, а други хвърлят въжета нагоре и започват да се катерят по тях. От друга страна, будизмът, практикуван от китайците, е вид философска система. Буда (563-483г. пр. н. е.), Конфуций (531-479г. пр. н. е.) и Лаоце са били известни философи. Принципите, проповядвани от тях, са правила на високия морал. Това са неща като отказ от много амбиции, [изтърпяване на риязет, т.е. отбягване на желанията на нефса], вършене на добро, тър-

пение, взаимопомощ, борба със злото и други. Буда е казвал: "Отнасяй се към другите така, както искаш те да се отнасят с теб", но не е споменал за Аллāху теāлā. Макар да е изтъквал, че е само човешко същество, Буда е бил обожествен – след своята смърт – от учениците. Построили са храмове в негова чест и така будизмът се е превърнал в религия. Истинската религия на индийците е огнепоклонничеството – вид идолопоклонничество. Освен на идоли, те се покланят и на някои животни (на крави, например). Всъщност нито будизмът, нито огнепоклонничеството не са религии. Но е факт, че някои техни последователи имат умения, наподобяващи керāмети. Те ги придобиват чрез специални обучения, риāзети, особени физически упражнения и дългогодишна работа. Магнетизмът (който сякаш заличава човешките сетива) и хипнозата (с която насила се повеляват заповеди на хората и се карат да вършат различни дела) са все видове специални сили, които някои хора притежават.

Но нито едно от тези неща не е керāмет, а просто умение. Днес учените твърдят, че всички хора (в по-голяма или по-малка степен) имат умения от този род, че някои хора ги притежават в по-развита форма и могат да подобрят това чувство чрез специални методи и че всички хора ще са в състояние да събудят това чувство с нови и лесни методи, които ще бъдат открити с течение на времето. Следователно ако някой човек с развито шесто чувство изтъкне тази своя особеност не като умение, а като керāмет, ще е измамил околните.

Имāм Ахмед Раббāнī *(каддесаллāху теāлā сиррахул-азīс)* в 293-о писмо казва: "Керāметите се делят на два вида. Първият вид са знанията и ма'рифетите (познанията) за същността, качествата и делата на Аллāху теāлā. Те не могат да бъдат придобити чрез размишления. Аллāху теāлā ги дарява само на Своите избрани раби. Вторият вид е свързан с вникване в тайните на материалния свят. Този керāмет може да бъде даден както на неверниците, така и на избраните раби. Ценни са обаче само керметите от първия вид. С тях биват дарявани онези, които са на правилния път и са обичани от Аллāху теāлā. Невежите обаче смятат, че всъщност ценен е вторият вид и когато стане въпрос за керāмети, те се сещат само за това. Човек, изчиствайки своя нефс с глад и уединение, може да разбере тайните на създанията. Но тъй като повечето хора мислят само за земно, те смятат за евлии онези, които разкриват подобни неща [т.е. тайни на създанията]. Не отдават значение на онези, които говорят истината и казват: "Ако те бяха евлии,

щяха да ни информират за състоянията ни.” С тази своя изкривена логика те отричат любимите раби на Аллāху теāля̄.”

В 260-о писмо пък се казва: “Да бъдеш евлия означава да се доближиш до Аллāху теāля̄. С керāмети, свързани със създанията, могат да бъдат дарени и онези, които са достигнали до тези степени. Проявяването на много подобни керāмети не доказва, че даден евлия е с висока степен. За един евлия не е наложително да знае, че от него се появяват керāмети. Аллāху теāля̄ може да стори образа на един евлия да се вижда от всички хора в различни страни по едно и също време. Може да бъде видян да върши необикновени неща на далечни места, а самият той да не знае за случващото се. А дори да знае, той не би разкрил това пред другите, защото [евлиите] не отдават значение на керāметите.”

Ибни Хаджер Меккī *(рахиме-хуллāху теāля̄)*, който е един от любимците на ехли суннитските учени и чиито думи са доказателство в религията, предава следните хадīс-и шерīфи (преди главата “Ихтикāр”) в книгата **“Зевāджир”**: **“Кълна се в Аллāху теāля̄, че поклонения**та на онези, които са изяли дори един залък от харāм**, не се приемат** в продължение на четиридесет дни**”** и **“Намāз, изпълнен с риза, която е купена с харāм пари, не се при**ема”, и **“М**илостиня**, която е дадена** от харāм пари**,** не се приема и грехът не намалява.” Суфян Севрī казва: “Да се върши добро дело с харāм пари е като да се изчисти мръсотия с урина.”

Истинският мюсюлманин не изпълнява ибāдети за показност. Нāфиле ибāдетите [онези, които не спадат в категориите “фарз” и “вāджиб”] се вършат скрито, а фарзовете – открито, или групово в джамиите. Когато един добър мюсюлманин пожелае да стори благодеяние или да даде милостиня, той го прави тайно и без да засяга онзи, на когото върши добро. Дава милостиня без да натяква. Аллāху теāля̄ на много места в Корāн-и керīм заповядва това.

Казано накратко, добрият мюсюлманин е идеалният човек, който притежава всички черти на добрия характер – сериозен, добър, физически и душевно чист и надежден във всяко отношение.

Големият ислямски учен имāм Газāлī *(рахиме-хуллāху теāля̄)* (450 [1058] – 505 [1111]) класифицира хората в четири групи в своята книга **“Кимйā-и се’āдет”**, написана на персийски език преди почти 900 години: “Първата група са онези, които не знаят нищо, освен да ядат, пият и да се наслаждават на земни удоволствия. Втората се състои от онези, които проявяват груба сила, потискат хората и вършат жестокости. Третата група са хора, които мамят околните с подлост и лице-

мерие. Само четвъртата част са истинските мюсюлмани, притежатели на красивия морал, обяснен по-горе.”

Не трябва да се забравя, че в сърцето на всеки човек има път към Аллāху теāлāя. Въпросът е как да се насочи светлината към хората по този път. Ако човек почувства тази светлина в сърцето си, без значение към коя група принадлежи, той ще се разкае за сторените злини и ще се напъти.

Ако всички хора бяха приели исляма, на света нямаше да остане нито зло, нито измама, нито война, насилие или гнет. Задължение за всеки от нас е да се стреми да бъде истински и съвършен мюсюлманин и разяснявайки основите, тънкостите и красивия морал на исляма, да го разпространи по цял свят. Това се нарича правене на джихāд.

Винаги се обръщайте с благи слова и с разбиране към хората, дори те да са от други религии! Това го заповядва Корāн-и керīм. Във фъкъхските книги [книгите по ислямско право] пише, че е грях да се ранява сърцето на немюсюлманин, наричайки го “кяфир, неверник”. Допълва се също, че мюсюлманин, постъпващ така, трябва да бъде наказан. Целта е да се говори на всеки за величието на ислямската религия. Този джихāд е постижим само със благи думи, търпение, знание и вяра. Който иска да убеди някого в нещо, първо задължително самият той трябва да повярва в него. Мюсюлманинът никога не губи търпение и не се затруднява да говори това, в което вярва. Няма друга религия, която да е ясна и логична, колкото исляма. Човек, проумял същността на тази религия, може лесно да докаже пред всички, че тя е единствената правилна.

Не бива да се смятат всички друговерци за хора с лош нрав. Да, неверието (неприемането на исляма) е зло, и то навсякъде и във всяко време, защото неверието е грешен и вреден начин на живот, който води до бедствия в този и в отвъдния свят. Аллāху теāлāя е пратил религията ислям, за да може хората да живеят като братя в спокойствие и комфорт на този свят и да избегнат безкрайните мъки в отвъдното. Неверниците (немюсюлманите) са нещастни хора, лишени от този път на щастието. Трябва да ги съжаляваме и да не ги раняваме. Харāм е дори да ги одумваме. Дали човек е за Дженнета или Джехеннема става ясно на последния му дъх. Във всички непроменени от хората небесни книги присъства вяра в Аллāху теāлāя, Който е един. Аллāху теāлāя в Корāн-и керīм призовава всички хора към правилния път. Обещава, че ще прости всички минали прегрешения на човека, който е намерил напътствието (станал е мюсюлманин). Друговерците са жалки хора, измамени от

сатаната или от непознаващите исляма. Повечето са били подведени в процеса на търсене на задоволството на Аллāху теāля̄. Ние с търпение, благи думи, разум и логика трябва да ги насочим по правилния път.

Преди да бъдат изопачени от хората, всички небесни религии, които известяват за съществуването и единството на Аллāху теāля̄, са били еднакви по отношение на основите на вярата. Трите големи религии от Мӯсā *(алейхисселя̄м)* до пророка ни Мухаммед *(алейхисселя̄м)*, а именно мӯсевизмът [юдаизмът], йсевизмът [религията на Йсā *(алейхисселя̄м)*] и ислямът, са съобщили, че Аллāху теāля̄ е един и че пейгамберите (пророците) *(алейхимуссалева̄ту ветеслӣма̄т)* са човешки същества като нас. Но евреите не повярвали в Йсā и Мухаммед *(алейхимусселя̄м)*, а християните така и не успели да се спасят от идолопоклонничеството и помислили Йсā *(алейхисселя̄м)* за син на Аллāху теāля̄, въпреки че той е казвал: "И аз съм човек като вас; не съм синът на Аллах." Започнали да се кланят на три различни божества под имената Отец (Аллāху теāля̄), Син (Йсā *(алейхисселя̄м)*) и Светия Дух. Имало е и папи като Хонорий, които са осъзнали тази лъжа и се опитали да я коригират. Това грешно убеждение е било коригирано само от ислямската религия, която Аллāху теāля̄ е разпространил посредством последния Си пророк Мухаммед Мустафā *(але*йхиссаля̄ту весселя̄м). Следователно никой не може да отрече факта, че ислямът е истинската религия, която е събрала в себе си истинските основи на тези три религии и която ги е изчистила от суеверията, вкарани в тях.

Феллоуъс (англичанин, приел исляма) казва: "Докато се е опитвал да коригира многобройните грешни убеждения в християнството, Мартин Лутер не е осъзнал, че Мухаммед *(алейхиссаля̄ту весселя̄м)* вече е поправил всички тези недостатъци чрез исляма точно 900 години преди него. Ето защо ислямът трябва да се приеме като зрял и напълно пречистен от суеверия вариант на назарянството [религията на Йсā *(алейхисселя̄м)*] и да се повярва, че Мухаммед *(але*йхисселя̄м) е последният пророк."

За никого не ще е вечно земното, среброто и златото,
същинското умение е в това да съживиш сърце рухнало**.**
Тя е наречена **"преходна", не спира, безспир се върти земята,**
синът на Āдем (човекът) е като фенер и да изгасне му е участта.